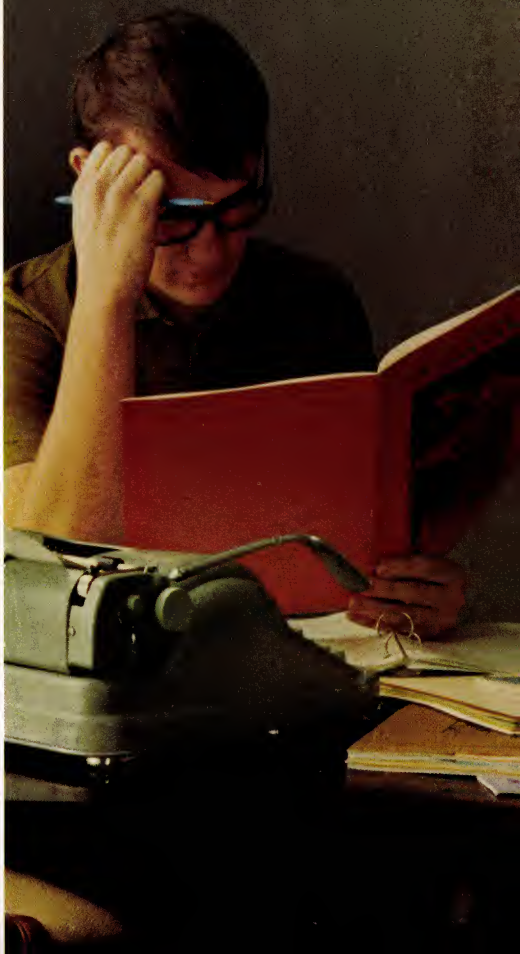

DESTER

September 1971 · 71e Jaargang · Nummer 9

Een inspirerende boodschap

DOOR OUDERLING STERLING W. SILL
assistent van de Raad der Twaalfven

In *A Tale of Two Cities* van Charles Dickens, een Engels romanschrijver die leefde van 1812 tot 1870, komt de Franse Revolutie van tweehonderd jaar geleden ter sprake en Dickens spreekt erover alsof hij onze tijd beschrijft. De entourage voor zijn verhaal schetst hij in de volgende woorden:

„Het was een prachtige tijd, het was een vreselijke tijd; het was de eeuw van wijsheid, het was de eeuw van dwaasheid; het was het tijdperk van geloof, het was het tijdperk van ongelof; het was het jaargetijde van Licht en het was het jaargetijde van Duisternis; het was de lente van de hoop en het was de winter van de wanhoop; we hadden alles voor ons en we hadden niets voor ons; we zouden allemaal regelrecht naar de hemel gaan en we zouden allemaal regelrecht de andere kant op gaan . . .”

In onze wereld van tegenstellingen worden de gevaren dikwijls groter naarmate de weldaden toenemen, en het lijkt wel of moelijkheden de prijs zijn die wij voor onze zegeningen moeten betalen. De twaalf maanden die nu vlak voor ons liggen, zullen waarschijnlijk de meest imposante periode gaan uitmaken die onze wereld ooit heeft aanschouwd. In net komende jaar zullen er meer baby's geboren worden dan in enige andere vergelijkbare periode. Er zullen meer uitvindingen worden gedaan dan ooit tevoren. We zullen meer nieuwe dingen leren en het materieel beter hebben. In de komende twaalf maanden zullen er meer mensen gaan studeren en meer mensen zullen lid worden van de Kerk van Christus dan in enig ander jaar. Maar aan de andere kant zullen er meer mensen sterven dan ooit tevoren. We zullen meer moeilijkheden hebben, meer misdaden plegen, meer verdovende middelen gebruiken, ons aan meer zonden te buiten gaan, meer zielsvernietigend geweld in de hand werken en een groter aantal mensen uit onze gelederen naar de hel sturen dan ooit tevoren.

Ieder van ons dient zijn nalatenschap trouw te blijven. Het is van het grootste belang dat wij onze nalatenschap kennen en deze voortdurend door onze levenswijze bevestigen. En we mogen zeer zeker niet verklaren dat we kinderen Gods zijn en ons dan op deze aarde gedragen als wezen of zwakkelingen of lafaards of zondaars. Door een overvloed aan goede werken te verrichten, kunnen we dit jaar tot ons mooiste jaar maken en het voor de wereld een prachtige tijd laten zijn. Wij kunnen ook meewerken aan het inluiden van de eeuw van geloof in God, de eeuw van het licht, de eeuw van het redelijk denken en de eeuw van gerechtigheid, en bovendien helpen een duizendjarig rijk van vrede op aarde en welbehagen in de mensen teweeg te brengen. ○

INHOUD

De belangrijkste kennis, President Joseph Fielding Smith	259
Onderwijs en de Kerk, M. Dallas Burnett	261
Jongeren die niet bij hun ouders wonen, Elwood R. Peterson	264
De rijzende zon van het Evangelie, Lorin F. Wheelwright	267
Beginselen in conflict, Quinn G. McKay	271
Beslissingen: Waarom het zo belangrijk is er nu enkele te nemen, Spencer W. Kimball	273
Tussen wil en wil niet, Richard L. Evans	274
De vier grote beproevingen van de jonderen, Victor B. Cline	275
Verlies hun ogen niet uit het oog, Della Mae Rasmussen	279
Mijn mond zal toch uiten, Iris Syndergaard	281
Ik heb werkelijk moed gekend, Jean Hart	284
De jeugd geeft gehoor aan de oproep, David Wakeling	287
DE kleine STER:	
Een verdwaald kind, Cynthia Chamberlain	65
Jimmy's verjaarscadeau, Vivian Heederik	71

Op de omslag: In dit nummer wordt veel aandacht besteed aan het onderwijs binnen de Kerk. De foto's op de omslag geven een beeld van de educatieve activiteiten die de heiligen in verschillende delen van de wereld worden geboden. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

September 1971
71e Jaargang · Nummer 9

Redacteur:

Daniel H. Ludlow,
Church Editorial Department

Coördinator:

J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45
Maastricht

Correspondent voor de ring
Holland: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

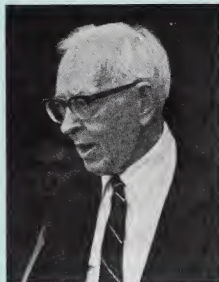
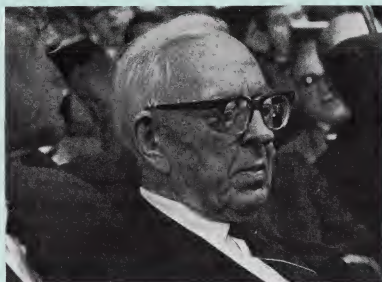
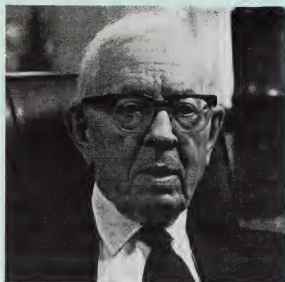
„De Ster”, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verschijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse Zending: 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortse-straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland: 1673338 t. n. v. Administratie DE STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voorkomende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

De belangrijkste kennis

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH
President van De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Iedereen behoort elke dag iets nieuws te leren. Allemaal beschikt u over een onderzoekende geest en op allerlei gebieden bent u op zoek naar de waarheid. Ik spreek de oprechte hoop uit dat uw grootste speurtocht binnen de grenzen van het rijk van de geestelijke dingen plaats vindt, want daar kunnen wij zaligheid verwerven en de vooruitgang boeken die leidt tot eeuwig leven in het koninkrijk van onze Vader.

De belangrijkste kennis ter wereld is de kennis van het Evangelie. Dit is kennis van God en Zijn wetten, van de dingen die de mens moet doen om zijn eigen zaligheid uit te werken met vreze en beven voor de Heer. Een van onze openbaringen zegt ons dat wij, als wij in Christus verheerlijkt willen worden zoals Hij verheerlijkt is in de Vader, zowel moeten begrijpen en weten hoe te aanbidden als Wie te aanbidden. (Zie Leer en Verbonden 93:19-20.)

Ik wil u herinneren aan de geaardheid van God en aan het soort Wezen dat God is, opdat u Hem naar geest en waarheid zult kunnen dienen en daardoor alle zegeningen van Zijn Evangelie zult kunnen verwerven. Wij weten dat God zich alleen door openbaringen bekendmaakt, dat Hij als geopenbaard optreedt of eeuwig onbekend blijft. Wij moeten ons tot de Schriften wenden

— en niet tot de wetenschapsmensen en filosofen — als wij kennis willen nemen van de waarheid omtrent de Godheid. Zeker, de prachtige profetie van Johannes, dat het Evangelie zal worden hersteld door een engel die in het midden des hemels zal vliegen, vertelt ons dat dit op een dusdanige wijze zou plaatsvinden dat de mensen de ware God zouden leren kennen en dat hun zou worden geleerd: „Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid . . . en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.“ (Openb. 14:7.)

Met andere woorden: te beginnen met de bestelling van het Evangelie in deze bedeling zou de mens wederom worden opgeroepen om zijn Schepper te aanbidden en te dienen, in plaats van gehoor te geven aan de verkeerde opvattingen omtrent de Godheid die in deze wereld hoogtij vieren.

In alle tijdperken zijn de profeten van de Heer geroepen om te veldte die trekken tegen valse aanbidding en om de waarheid over God bekend te maken. In het oude Israël waren er mensen die gesneden beelden en heidense goden aanbaden, en Jesaja vroeg: „Bij wien dan zult gij God vergelijken, of wat gelijkenis zult gij op Hem toepassen?

„Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, noch moede noch mat wordt? Er is geen doorgronding van Zijn verstand.“ (Jes. 40:18, 28.)

Een groot deel van de wereld van vandaag heeft deze kennis van God niet, en zelfs in het Israël van de laatste dagen zijn er mensen die hun begrip van dit glorierijke Wezen, onze Eeuwige Vader, niet hebben vervolmaakt. Tegen degenen die niet over deze kennis beschikken kunnen wij met recht zeggen: „Waarom beperkt gij de glorie van God? Waarom acht gij Hem minder dan Hij is? Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, oneindig en eeuwig is; dat Hij alle macht, kracht en heerschappij heeft, dat Hij alle dingen weet, en dat alle dingen tegenwoordig zijn voor Zijn aangezicht?“

In afdeling 20 van de Leer en Verbonden, waarin de profeet Joseph Smith aanwijzingen krijgt voor het wederom stichten van de Kerk in deze bedeling, lezen wij een geopenbaarde samenvatting van enkele fundamentele leerstellingen betreffende zaligheid. Met betrekking tot de Godheid verklaart deze openbaring: „ . . . er is een God in de hemel, van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde onveranderlijke God, de Maker van hemel en aarde en van alles wat daarin is.“ (L. & V. 20:17.)

En in afdeling 93 leren we dat Christus niet de volheid van de Vader in Zijn sterfelijk bestaan ontving, maar van genade tot genade voortging, tot Hij na de opstanding alle macht in de hemel en op aarde ontving. Verder zegt deze openbaring dat Christus, zoals Zijn Vader voor Hem: „ . . . ontving een volheid der waarheid, ja, zelfs van alle waarheid.“ (L. & V. 93:26.)

De openbaring kondigde ook de leerstelling aan dat alle mensen die de geboden onderhouden waarheid en licht zullen ontvangen totdat zij in waarheid verheerlijkt worden en alle dingen weten.

God is onze Vader; Hij is het Wezen volgens Wiens beeld wij zijn geschapen. Hij heeft een lichaam van vlees en beenderen dat net zo tastbaar is als dat van de mens (L. & V. 130:22) en Hij is letterlijk de persoonlijke Vader van de geesten van alle mensen. Hij is almachtig en alwetend; Hij heeft alle macht en wijsheid en Zijn volmaaktheid bestaat in het bezitten van alle kennis, al het geloof of alle macht, alle rechtvaardigheid, alle oordeel, alle genade, alle waarheid en de volheid van alle goddelijke eigenschappen. Dit onderwees de profeet Joseph Smith in de Lectures on Faith (Lezingen over Geloof)¹. De profeet leerde ook dat wij, als wij het volmaakte geloof willen hebben waardoor wij kunnen beschikken over een eeuwig leven, moeten geloven in God als de eigenaar van de volheid van al deze kenmerken en eigenschappen. Ik zeg u tevens dat Hij een oneindig en eeuwig Wezen is, en in de hoedanigheid van onveranderlijk Wezen beschikt Hij over deze vervolmaakte machten en eigenschappen van oneindigheid tot on-

(wordt vervolgd
op blz 283)

Onderwijs en de Kerk

DOOR M. DALLAS BURNETT, redacteur

Vrijwel vanaf de tijd dat zij in 1830 werd gesticht, loopt door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het officiële onderwijs als een gouden draad door een wandkleed.

De eerste school van de Kerk werd in 1833 in Kirtland in de staat Ohio gesticht — De School der Profeten. In Nauvoo werd in 1840 door de wetgevende macht van Illinois toestemming gegeven voor een gemeentelijke universiteit. In de Vallei van het Grote Zoutmeer ging in 1850 de University of Deseret van start; dat was drie jaar nadat de heiligen daar waren aangekomen. Dit zijn maar drie voorbeelden van de officiële onderwijsinstellingen van de Kerk op het punt dat het de heiligen der laatste dagen in praktisch alle delen van de wereld bereikt. Hoewel het godsdienstonderwijs in de wereldwijde opmars van het stelsel voorop staat, is het zeer wel mogelijk dat de Kerk ook de ontwikkeling van het onderwijs in wereldlijke zaken in diverse delen van de wereld zal ontwikkelen.

De godsdienstige opvoeding van de jongeren van de Kerk vindt plaats in de vorm van seminaries (basisonderwijs en voortgezet onderwijs) en andere instituten (beroepsonderwijs). Het kerkelijk programma voor wereldlijk onderwijs omvat ook lager of basisonderwijs, middelbaar en hoger voortgezet onderwijs, een handelsschool, een zgn. junior college, hoger beroeps-onderwijs en een universiteit. Ook staat godsdienstonderwijs op het lesrooster van al deze scholen.

In de afgelopen twintig jaar is het aantal leerlingen en studenten en het aantal mogelijkheden enorm toegenomen, maar de huidige toewijding aan het onderwijs van de Kerk kreeg waarschijnlijk korter dan een jaar geleden vaste vorm, toen het ambt van commissaris van het onderwijs in de Kerk weer werd ingesteld.

Deze bestuurlijke stap bundelde alle inspanningen van de Kerk op onderwijsgebied onder een centraal hoofd en heeft de diverse programma's al extra nadruk en doelgerichtheid gegeven.

Neal A. Maxwell bekleedt het ambt van commissaris van onderwijs in de Kerk. Hij wordt ter zijde gestaan door drie mede-commissarissen: Joe J. Christensen voor seminaries en instituten, Kenneth H. Beesley voor hoger beroeps-onderwijs en scholen en Dee F. Anderson voor financiën en zakelijke belangen.

Om de filosofie die in het onderwijsstelsel van de Kerk wordt ontwikkeld duidelijk te maken, is het misschien nuttig een beeld te geven van het werkkterrein en de omvang van het onderwijs. In dit schooljaar (1970—1971) leidt de Kerk achtentwintig lagere en middelbare scholen en zeven scholen voor voortgezet onderwijs in Mexico, Chili, Nieuw-Zeeland, Tonga, Tahiti, West-Samoa, de Fiji eilanden en Amerikaans Samoa.

Bij deze scholen waren 13.220 leerlingen ingeschreven. Voor volgend jaar verwacht men meer dan 17.000 ingeschreven leerlingen en in Peru en Bolivia zullen twee nieuwe scholen worden geopend.

Op het gebied van het hoger onderwijs houdt de Kerk vier instellingen in

stand: de Brigham Young Universiteit in Provo (Utah) met 25.000 studenten; het Church College of Hawaii in Laie met 1300 studenten; Ricks College (een „junior college“) in Rexburg (Idaho) met 5100 studenten en het LDS Business College in Salt Lake City met bijna 800 studenten.

De grootste invloed van het kerkelijk onderwijs, althans wat de aantallen betreft, oefenen de seminaries en instituten uit, waar 176.000 leerlingen staan ingeschreven. Tien jaar geleden, in 1960—1961, waren dat 67.671 leerlingen.

De Kerk lijkt drie soorten belangen te hebben bij het voorzien in onderwijskansen voor haar leden. Zonder een orde van belangrijkheid te suggereren noem ik u eerst het belang dat de Kerk heeft bij een lagere schoolopleiding voor elk kind dat tot de Kerk behoort. Commissaris Maxwell zegt, dat alfabetisme een noodzaak is binnen het kader van het Evangelie, want zonder basisopleiding wordt een mens gehinderd in zijn vooruitgang in het Evangelie.

Gelukkig wonen de meeste leden van de Kerk in gebieden waar openbare scholen het elementaire onderwijs verzorgen. Er zijn echter gebieden met grote concentraties van heiligen der laatste dagen, waar het openbaar onderwijs niet toereikend is, of waar door bijzondere omstandigheden enkele kinderen verstoken blijven van een behoorlijke opleiding. In die gebieden is de Kerk bereid het oprichten van scholen voor basisonderwijs, en in enkele gevallen ook voor voortgezet onderwijs, in overweging te nemen.

Een tweede belangrijk punt is hoger beroeps-onderwijs en wetenschappelijk

Scholen van de Kerk

1. Church College of Hawaii
2. Tahiti
3. Amerikaans Samoa
4. Western Samoa Church School System
5. Tongan Church School System
6. Fiji
7. Church College of New Zealand
8. Scholen van de Kerk in Chili
9. Scholen van de Kerk in Mexico
10. BYU, Ricks, LSD Business College

onderwijs voor jonge leden van de Kerk. Op dit gebied is de Kerk bijzonder toegewijd, vooral nu de Brigham Young Universiteit tot een van de grootste universiteiten ter wereld is uitgegroeid. Tegelijkertijd is men zich ervan bewust dat het niet mogelijk is ervoor te zorgen dat ieder lid van de Kerk een hogere of wetenschappelijke opleiding kan krijgen.

„Meer dan 200.000 leden van de Kerk studeren nu aan instellingen voor hoger beroepsonderwijs en universiteiten over de gehele wereld, en met onze huidige mogelijkheden bieden wij slechts plaats aan ongeveer 32.000 studenten,” aldus commissaris Maxwell. Verder vermeldt hij dat deze leeftijdsgroep ook de groep leden is die het snelste in aantal toeneemt.

„We kunnen niet in elk gebied waar leden van de Kerk wonen kerkelijke instellingen voor hoger beroepsonderwijs openen. Dat is ten enen male onmogelijk. Onder meer daarom heeft het Eerste Presidentschap ons in januari 1970 aangespoord zo snel en rationeel mogelijk te werk te gaan bij het opbouwen van het onderwijs aan seminaries en instituten. Zo krijgen onze studenten aan instellingen voor voortgezet en hoger beroepsonderwijs over de gehele wereld godsdienst- onderwijs en steun in hun geloof.”

Dit punt voert tot het derde belangrijke punt: officieel godsdienstonderwijs. Hier houdt het beleid in, zoals de presiderende autoriteiten van de Kerk hebben aangegeven, dat het netwerk van seminaries en instituten wordt uitgebreid, ten einde „de aanwezigheid

van leden van de Kerk waar mogelijk te volgen om onze gezinnen, onze zendingen en onze ringen ter zijde te staan.”

Zonder afbreuk te doen aan de groei en de prikkel op andere gebieden van het onderwijs, zijn het de seminaries en instituten die de grootste inspanning vertegenwoordigen om het leven van de leden van de Kerk op wereldschaal te beïnvloeden.

Experimenten met seminarie-lessen voor zelfstudie werden in het Midden-Westen en in New England in Amerika georganiseerd. Ze bleken zo'n groot succes te zijn dat ze nu ook in Groot-Brittannië en Europa, Latijns Amerika en het Verre Oosten zullen worden ingevoerd. Dit veronderstelt dat uiteindelijk elke jongere waar ook ter wereld, van de leeftijd voor voortgezet onderwijs de gelegenheid zal krijgen door de week officieel godsdienstonderwijs te volgen.

Het programma voor zelfstudie voorziet in lesmateriaal voor elke leerling, een wekelijkse bijeenkomst onder leiding van een leraar die wordt geroepen uit de gelederen van de wijk of gemeente en een maandelijks bijeenkomst op districts-, ring- of regionaal niveau. Deze laatste bijeenkomsten, die onder leiding staan van een full-time overziener die in dienst is van de seminaries, worden opgezet om de jongeren aan te sporen en hen in maatschappelijk contact te brengen met andere seminarie-leerlingen. Bovendien worden de wijk- en gemeenteraren, allen vrijwilligers, onderwezen en geholpen.

Als een heilige der laatste dagen zijn oog richt op onderwijs na het voortgezet onderwijs, komt hij voor een aantal moeilijke keuzen te staan. Op de allereerste plaats moet hij de soort opleiding gaan volgen die het beste bij zijn belangstelling en behoeften past. Leiders in de Kerk, ook degenen die zich bezighouden met onderwijs, moedigen zowel de ouders als de jongeren aan in te zien dat een hogere beroepsopleiding of een universitaire studie niet noodzakelijkerwijs de beste of de enige manier is om zich op het leven voor te bereiden.

Maar voor de jonge volwassene die een hogere beroepsopleiding in het vooruitzicht heeft, wordt de vraag „waar en hoe?” zeer belangrijk. De Kerk adviseert, zonder aandringen, dat de eerste twee jaren van de studie waar mogelijk worden volbracht aan universiteiten die dicht bij huis zijn. Zoals reeds eerder werd vermeld, is er aan de onderwijsinstellingen van de Kerk niet genoeg plaats voor alle studenten die de opleidingen zouden willen volgen. Daarom spant de Kerk zich in om cursussen te organiseren in elk gebied waar veel heiligen der laatste dagen wonen die aan een instituut een opleiding volgen.

Commissaris Maxwell's zienswijze betreffende vooral dit probleem is: „Het uitdrukkelijke bevel van de Heiland

luidde niet dat zij uit de wereld moeten worden weggenomen, maar dat zij worden bewaard van den boze. Het Evangelie hoopt mensen te helpen om de wereld aan te kunnen, en het is zeer wel mogelijk dat voor enkele studenten een niet-kerkelijke opleiding in de wereld, aangevuld met de invloed van krachtig godsdienstondericht aan een instituut, een verstandige manier is om zich erop voor te bereiden de wereld aan te kunnen.

„Het gehele kerkelijke onderwijs,” aldus Maxwell, „zal volgens vastgestelde leidraden worden uitgebreid om aan de werkelijke behoeften van de leden van de Kerk te kunnen voldoen.”

Hij voorziet een groter vertrouwen in een kern van fundamentele leerstellingen in het godsdienstonderwijs en een grotere bestendigheid wat begrippen betreft, maar tegelijkertijd zal het programma meer op internationale schaal worden opgezet om te kunnen voldoen aan de culturele behoeften van de volkeren overal ter wereld.

In feite ziet commissaris Maxwell het onderwijs in kerkverband als een van de belangrijke werktuigen voor het ontwikkelen en opleiden van de plaatselijke kerkelijke leiders over de gehele wereld. „We moeten vroegtijdig potentiële leiders herkennen en hen vervolgens in de gelegenheid stellen om zich van een voortgezette oplei-

ding te verzekeren, of dat nu in hun eigen land is of aan een van de kerkelijke onderwijsinstellingen.”

Commissaris Maxwell en zijn collega's hebben als doelen voor het onderwijssysteem onder meer een grotere mate van uitwisseling van docenten voor ogen. „Onze studenten zouden er zeer veel profijt van kunnen trekken als een bijzonder goede en geïnspireerde docent, die in een programma in het ene deel van de wereld lesgeeft, voor een bepaalde periode naar een andere plaats en een ander programma kan worden overgeplaatst om daar de studenten op te leiden en kracht te geven,” vervolgt commissaris Maxwell.

Deze beschrijving en dit overzicht van het onderwijs van de Kerk zeggen nog niets over de jonge Maori die voornamelijk goed terecht komt doordat de school van de Kerk in Nieuw-Zeeland hem in staat stelt zijn mogelijkheden enkele jaren later te ontdekken dan de tijd die de openbare scholen hem daarvoor geven. In de bovenstaande alinea's staat niets dat weergeeft van hoe grote betekenis het is voor een Mexicaans kind dat op een school van de Kerk is geweest, dat het heeft leren lezen.

Statistische gegevens over het schoolstelsel onthullen niet dat het leven van een Indiaans gezin in Arizona een dramatische verandering onderging,

doordat een leraar van een seminarie voor voortgezet onderwijs een jongen die geen lid was de helpende hand toestak. En hier wordt niets verteld over het aantal keren dat het wankele geloof van studenten door een begrijpende leraar werd versterkt.

In feite zijn juist deze dingen de essentie van het onderwijs in kerkverband — een beter leven en een sterker getuigenis. ○

Dr. Peterson, die momenteel een jaar sabbatverlof heeft van de Brigham Young Universiteit, waar hij lector in de onderwijspsychologie is, is nu opleidingscoördinator bij de Afdeling Maatschappelijk Dienstbetoon van de Kerk. Bovendien heeft hij de functie van tweede raadgever in het presidentschap van de ring Sharon East in Provo.

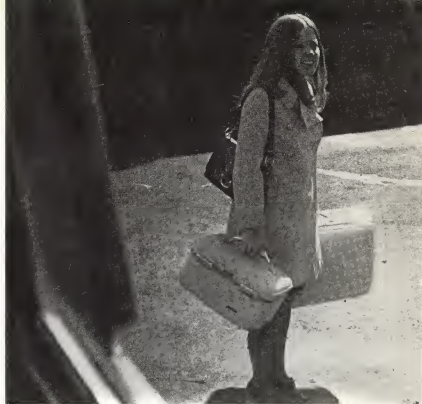
ELWOOD R. PETERSON

Jongeren die niet bij hun ouders wonen

Een van de doelstellingen van ouders moet zijn dat zij hun kinderen voorbereiden op de dag dat zij op eigen benen zullen staan, buiten het huis dat zij altijd hebben gekend. De wegen van ouders en kinderen kunnen zich scheiden wanneer de kinderen trouwen, in een andere stad naar school gaan, op zending of in militaire dienst gaan, of het gezin verlaten om ergens anders te gaan werken.

Of een jongere die van huis weg is succes of mislukkingen ondervindt, staat in direct verband met zijn plannen, voorbereidingen en doorzettingsvermogen. Ouders moeten zich terdege bewust zijn van hun verantwoordelijkheid in deze; het voorbereidingsproces duurt eigenlijk het hele leven, maar er zijn bovendien enkele fasen die moeten worden overwogen voor de jongere het ouderlijk huis verlaat.

Al jong moeten kinderen met geld leren omgaan en steeds meer verantwoordelijkheid krijgen, niet alleen voor het uitgeven van geld voor ontspanning maar ook voor het aanschaffen van kleding, schoolbenodigdheden en andere noodzakelijke dingen. Jonge mensen moeten een budget leren maken en ook de verantwoordelijkheid krijgen om binnen dat budget rond te komen. Ze zullen gauw leren wat geld feitelijk waard is, als ze het zonder extra geld moeten stellen wanneer hun zakgeld op is, of als zij geld overhouden door minder uit te geven dan zij kunnen besteden. Het zal van grote waarde blijken te zijn kinderen op de hoogte te brengen van de verschillende uitgaven die nodig zijn voor het onderhouden van een huisgezin. Zowel jongens als meisjes zullen tevens veel nut hebben van ervaring met koken, kleren wassen en schoonmaken. De waarde en vreugde van werk leren kennen is van levensgroot belang. Een van de dingen waarover werkgevers het meest klagen ten aan-

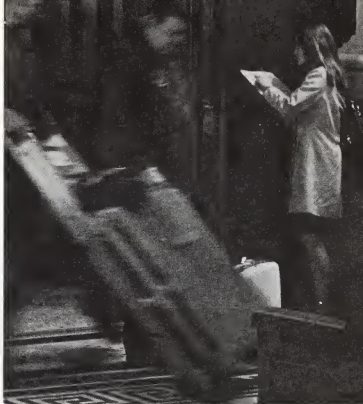
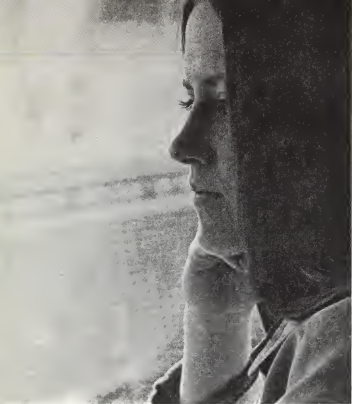
zien van jongeren die op de arbeidsmarkt komen is dat zij eenvoudig niet weten hoe ze moeten werken. Terwijl de soorten werkervaringen van een jongere belangrijk zijn, is het ook belangrijk dat hij leert in iedere willekeurige werksituatie door te zetten en naar eer en geweten zijn uiterste best te doen. Voorts zijn belangrijke eigenschappen: nauwgezetheid, een goed verzorgd uiterlijk en respect voor gezagsdragers.

Als jongeren eenmaal op eigen benen staan, moeten zij beslissingen nemen ten aanzien van de normen van de Kerk. Als ze thuis nog geleerd hebben op eigen initiatief naar de Kerk te gaan, de juiste vrienden te kiezen en te voldoen aan de normen van de Kerk, zullen ze dat blijven doen, waar ze ook heen gaan. Ook moeten zij zelf bidden, zonder dat zij daartoe worden aangespoord.

Gewoonlijk is het voor ouders niet gemakkelijk kinderen uit te zien vliegen. Als dit punt ter sprake komt is het zeer belangrijk dat de ouders bereid zijn het grondig te overleggen en de dingen die het op eigen benen gaan staan met zich meebrengt diepgaand te bespreken. Ouders en kinderen moeten naar elkaar luisteren en vanuit beide gezichtspunten de voor- en nadelen in overweging nemen. Verschil van mening is te verwachten, maar er moet over gepraat kunnen worden op een rustige, vreedzame manier. Dit gesprek kan voor de gezinsleden een bijzonder zinvolle ervaring worden.

Gewoonlijk is het het beste niet meteen te proberen tot een besluit te komen. Aanlokkelijke conclusies moeten nog eens ernstig worden overwogen nadat alle betrokkenen er oprecht over gebeden hebben.

Als men eenmaal besloten heeft dat het kind het ouderlijk huis gaat verlaten, moet hij voelen dat hij door zijn ouders zoveel mogelijk wordt ge-

steund en aangemoedigd. Hij zal een veel grotere kans van slagen hebben als hij van hun medewerking en hun zegen is verzekerd. Hij moet ook van tevoren nadenken over de mogelijkheid van slagen of mislukken en over de manier waarop hij daarop zal reageren.

Het is wenselijk dat jongeren zo dicht bij huis blijven als hun aspiraties en plannen toelaten. Als de jongere dicht bij het ouderlijk huis woont, is het voor beide partijen gemakkelijker elkaar in vakanties en weekeinden op te zoeken en telefonisch contact te onderhouden.

Bij het bepalen van de toekomstige woonplaats moet men ook nagaan welke werkgelegenheid die omgeving biedt en of er een wijk of gemeente van de Kerk in de buurt is.

Bij het kiezen van een kamer of flat moet men nagaan of werk, kerkgebouw, winkels en spanningsmogelijkheden niet te ver weg zijn. Verder moet men opletten in wat voor buurt de kamer is en van welk kaliber de eventuele medebewoners zijn. Een kamergenoot die er vergelijkbare normen op nahoudt kan voor het zo nodige gezelschap zorgen, en bovendien drukt het samen bewonen van een kamer of flat de kosten.

Goede huisvesting is meestal vrij duur en er komen nog meer kosten bij eer men goed en wel is ingericht. Omdat er meestal wel wat tijd verstrijkt tussen het vertrek, het vinden van een baan en het ontvangen van het eerste salaris, is het een goede regel dat de jongere voor tenminste twee maanden geld bij zich heeft.

Een jongere die van plan is de deur uit te gaan, moet bij het nemen van deze belangrijke beslissing zijn bisschop raadplegen. De bisschop van de eigen wijk kan raad geven en voorstellen doen die niet alleen voor het nemen van de beslissingen, maar ook voor het treffen van de voorbereidingen waardevol zullen blijken. Als hij

weet dat er een jongere uit zijn wijk gaat vertrekken, kan hij afspreken dat hij en die jongere per brief contact zullen onderhouden. Brieven van thuis kunnen een belangrijke invloed uitoefenen.

Ouders doen er goed aan hun eigen bisschop op de hoogte te houden van het wel en wee van hun kinderen die de deur uit zijn. Ook moeten zij kennis gaan maken met de nieuwe bisschop van hun zoon of dochter, hetzij door hem te bezoeken, hetzij per brief. Ook moeten zij van tijd tot tijd bij hem informeren naar de vooruitgang die het vertrokken gezinslid in de Kerk maakt.

Helaas zijn veel jongeren die het ouderlijk huis verlaten om ergens anders te gaan werken niet voldoende voorbereid en worden ze vatbaar voor slechte invloeden. Ze raken ontmoedigd omdat ze geen passend werk en geen goed onderdak kunnen vinden en komen daardoor onder de invloed te staan van twijfelachtig gezelschap en een demoraliserende omgeving. Omdat de Kerk inziet met welke ernstige problemen jongeren die niet meer thuis wonen kunnen worden geconfronteerd, heeft zij een programma opgesteld om hen te helpen bij het vermijden van mogelijk kwaad. De verantwoordelijkheid voor deze jongeren berust bij henzelf, hun ouders en hun bisschop.

In het programma van de Kerk stelt een jongere die uit huis gaat de bisschop van zijn eigen wijk op de hoogte van zijn nieuwe woonplaats. De bisschop vult een speciale kaart in voor jongeren die niet bij hun ouders wonen en stuurt die naar de Afdeling Maatschappelijk Dienstbetoon van de Kerk. Daar wordt uitgezocht wie de nieuwe bisschop is en men neemt contact met hem op. De nieuwe bisschop, die attent is gemaakt op de komst van de jongere, kan dan zorgen dat hij zich in zijn nieuwe wijk thuis voelt. ○

DE RIJZENDE ZON VAN HET EVANGELIE

DOOR LORIN F. WHEELWRIGHT

„De morgen daagt, de nacht vliedt heen.“¹ Deze profetische lofzang van Parley P. Pratt gaat thans in het land van de rijzende zon in vervulling, evenals „Zions vaandel wappert fier.“ Op de Expo 1970 in Osaka in Japan ging een op elke tien bezoekers van de 65 miljoen personen die over het terrein uitzwermden, naar het Mormoonse Paviljoen. Hier bereidden de zendelingen de honderdduizenden mensen die meer wilden weten over het Evangelie van Jezus Christus een persoonlijk welkom.

Het zaad dat Heber J. Grant zeventig jaar geleden in Japan uitzette, werpt nu vruchten af. In een land met 105 miljoen inwoners telt de Kerk nu meer dan 14.000 leden. Een bezoeker komt er vandaan in de diepe overtuiging dat een oud land nieuw leven werd ingeblazen. Het Japanse volk is energiek en toegewijd. Je geloof ondergaat een verjongingskuur als je getuige bent van de nieuwe dageraad van het evangelielicht dat de schaduwen van het Verre Oosten daar binnendringt.

Het grote verschil tussen de teleurstellingen van onze eerste zendelingen en het welslagen van

tegenwoordig werd mij onder de aandacht gebracht door Erastus Leon Jarvis. Hij is zevenentachtig jaar oud en van de groep zendelingen die met Heber J. Grant in Japan werkte is hij de enige die nog in leven is. Heber J. Grant werd later de zevende president van de Kerk. Jarvis vertelde over de eerste drie zendelingen die met president Grant meegingen naar Japan, Louis A. Kelch, Horace A. Ensign en Alma O. Taylor. Hij liet me zien wat hij in april 1903 in zijn dagboek schreef. Men probeerde een vergaderzaal te huren van de AMVJ in Yokohama, hetgeen eerst werd toegestaan, maar later weer geweigerd. Toen president Grant om een verklaring vroeg, kreeg hij de volgende, in het dagboek van Jarvis opgetekende brief: „Toen u contact met mij opnam, wist ik niet bij welke kerk u hoorde. Onze ambtsdragers zijn niet bereid de zaal ter beschikking te stellen voor het doel waarvoor u hem wilt gebruiken. Hoogachtend, U. Sumi.“

De zendelingen van die tijd zetten hun werk door, evenals hun opvolgers, en tegenwoordig heerst er een ander klimaat. Op de Expo van 1970 had ik het voorrecht een kort orgelconcert te mogen geven in het Christelijk Paviljoen, een gebouw dat door de gezamenlijke protestantse en katholieke kerken werd neergezet. Ik opende met „Komt, Heiligen, komt“,² speelde muziek van Bach³ en nog meer bekende componisten, en besloot het concert met een selectie van liede-

Dr. Wheelwright, hoofd van de faculteit Schone Kunsten en Communicatie van de Brigham Young Universiteit, is sinds 1956 lid van het algemeen bestuur van de zondagschool.

ren van de heiligen der laatste dagen. Er werden geen afkeurende kreten geslaakt. Ik zou eerder zeggen dat de mensen vriendschappelijk en met wederzijds begrip bij elkaar kwamen. Een jong echtpaar wachtte geduldig op een geschikt moment om mij de hand te drukken; toen zeiden zij met tranen in de ogen: „Wij horen er ook bij.“ Dat ogenblik deed mij duidelijk beseffen hoe blij de Japanse heiligen zijn met hun lidmaatschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en hoe trots zij erop zijn.

Ik had het voorrecht de broer van keizer Hirohito te mogen begeleiden toen hij het Mormoonse Paviljoen bezocht en naar de film 's *Mensen zoeken naar geluk* keek. Zijn rustige aandachtige manier van doen was indrukwekkend. Hij gaf blijk van veel belangstelling toen president Bernard P. Brockbank en president Edward Y. Okazaki zich aan hem voorstelden en toen broeder Shozo Suzuki de betekenis van de tentoonstelling uitlegde. Naderhand heb ik van broeder Suzuki, die eerste raadgever is in het presidentschap van de Centrale Japanse Zending, een brief ontvangen waarin hij vraagt om acht foto's waarop hij en de anderen staan met de broer van de keizer, Mikasanomiya Takahito. Hij wil ze hebben voor de gedenkboeken van zijn acht kinderen. „Dit is een grote eer,“ schreef hij, „die Japanners zelden ten deel valt en die nog nooit tevoren familieleden van mij ten deel is gevallen: op de foto te staan met de keizerlijke familie van Japan.“ De algemene achting voor de Kerk is heel wat beter geworden sinds haar in 1903 het gebruik van die vergaderzaal werd geweigerd.

Ik bezocht Japan op uitnodiging van algemeen superintendent David Lawrence McKay om het algemeen bestuur van de zondagsschool te vertegenwoordigen bij de eerste regionale conferentie in het Verre Oosten. Om uit de eerste hand informatie over onze zondagsschool te kunnen krijgen bezocht ik wijk drie van de ring Tokio.

Toen we elke klas bezochten waren veel leerlingen met hun boeken open het Evangelie aan het bestuderen. Vooral bij de junior zondagsschool waren veel visuele hulpmiddelen in gebruik.

Later merkte ik dat men in de ring Tokio nog met het bibliotheek-programma moet beginnen, maar de superintendent van de ring, Shuichi Yaganuma, is vol ijver bezig alle programma's van de zondagsschool uit te voeren, zodat alle leden en onderzoekers over het Evangelie kunnen leren. Voor de regionale conferentie hadden hij en leden van het bestuur van de ring Tokio de film *Geen groter roeping* uitgekozen en in een week tijds hadden zij de hele film vertaald en de ge-

sprekken op de band gezet. Tijdens de vergadering draaiden zij de band volkomen synchroon met de film af. Deze vastberadenheid om problemen te overwinnen kenschetst hun hele streven om hun zondagsschool levend te houden.

In Osaka vroegen president en zuster Okazaki van de Japanse Centrale Zending mij een werkvergadering voor leraren te leiden en de zondagsschool van de gemeente Okamachi te bezoeken. In Japan is de zondag geen christelijke rustdag, en ten gevolge van de verkeersdrukte op de bovengrondse autoweg van Kobe naar Osaka kwamen we te laat. We kwamen aan toen de lessen net zouden beginnen. Zonder veel ceremonieel gingen we alle lokalen binnen en met het fototoestel in de hand kon ik indrukken van het Japanse onderwijs vastleggen, die onuitwisbaar in mijn geheugen zijn gegrift. Enkele van die indrukken ziet u op deze bladzijden.

Toen ik naar het levendige gezicht van zuster Mieko Aki keek, voelde ik dat er iets van haar uitstraalde dat me volkomen in haar ban hield. Ik keek opzij om te zien hoe de jonge leerlingen op haar boodschap reageerden. Ze hingen aan haar lippen. Rustig richtte ik mijn camera op hen en zonder hen te laten poseren of hen te waarschuwen kon ik op de film de volgens mij beste zondagsschoolfoto vastleggen die ik ooit heb gemaakt. De volkomen concentratie die bleek uit deze prachtig gevormde oosterse gezichten ontlokte aan de lippen van een collega van de Brigham Young Universiteit de volgende woorden: „Ik zat bij de eerste troepen die Japan tijdens de Tweede Wereldoorlog binnenvielen. Zulke gezichten had ik nog nooit gezien. Er straalt een licht uit deze ogen dat ik toen nooit gezien heb. Dit is het licht van het Evangelie.“

Toen ik de gelaatsuitdrukking van zuster Aki bestudeerde voelde ik daarin de wens om de betekenis van de tekst die zij op het bord had geschreven over te brengen en een vreugde die voortspoot uit de reacties van haar klas, die de belangrijkheid ervan begreep. Deze gezichten zeggen duidelijker dan woorden hoe de samenwerking tussen leraar en leerling is als waarheid en doeltreffend onderwijs samen het leven van mensen verlichten.

Er was nog een opmerkelijke leraar in deze gemeente, die ondanks het feit dat hij zelf blind was het pad voor anderen verlichtte. Toen wij bij een klas naar binnen keken, zag ik broeder Kiyoshi Ito, die met een dichte tas voor zich les zat te geven. Later hadden we een gesprek.

In perfect Engels zei hij: „Ik ben mijn hele leven al blind. Ik heb nog nooit iets gezien, behalve door middel van mijn oren en vingers. Toen ik in

de vierde klas zat leerde ik piano spelen. Er bestaat pianomuziek in braille, en daarvan heb ik het geleerd. Ik las dan de braille met mijn ene hand en speelde met de andere, tot ik de muziek uit mijn hoofd kende. Het kostte mij meer tijd dan u of andere mensen nodig zouden hebben om muziek te leren."

Hij vertelde hoe hij lid werd van de Kerk: „Nu ben ik vijfendertig jaar. In 1950 kwam ik in de trein een Amerikaanse zendingeling tegen. Zij heette Ruth K. Needham, en zij was in het gezelschap van een zekere zuster Clark. Ze vertelden me hoe geweldig de OOV en de zondagsschool waren. In 1951 werd ik gedoopt.

„Van 1955 tot 1970 ben ik in veel gemeenten organist geweest. Dit jaar werd ik ontheven en ik werd geroepen als leraar voor de cursus voor de gezinsavonden van de zondagsschool."

Ik vroeg hem hoe hij zijn lessen voorbereidde. Hij zei: „Dat is nu de hele moeilijkheid. U kunt de Bijbel en andere schrifturen gemakkelijk lezen, maar ik niet. Toen ik voor dit werk werd geroepen heb ik eerst geweigerd, omdat ik dacht dat het te moeilijk zou zijn, maar later besloot ik mijn best te doen. Ik bereid mijn lessen voor met behulp van een band, die mijn vrouw maakt. Zij leest de boeken voor op de band. Elke dag luister ik naar die band. Mijn vrouw maakt bijvoorbeeld vanavond de band voor volgende week, en ik begin morgen met luisteren. Als dat nodig is leest mijn vrouw me teksten voor. Zij leest de lessen voor en daarvan maak ik in braille aantekeningen."

„Vindt u lesgeven fijn?" vroeg ik.

„Ik geef sinds maart les. De eerste maanden vond ik het lesgeven niet prettig omdat ik niet wist hoe ver ik het zou brengen zonder een lesboek in te kijken, zoals zienden wel kunnen doen. Ik vroeg mijn vrouw of ze met me wilde bidden, en ik weet zeker dat ik hulp heb ontvangen van de Heer. Nu vind ik lesgeven wel fijn. Ik houd van de lessen. Ze helpen me bij het opvoeden van mijn eigen kind."

Men voelt dat uit deze eenvoudige, rechtstreekse opmerkingen een diepgaand geestelijk contact tussen broeder Ito en zijn vrouw, Yoshi, spreekt. Ik vroeg hoe zij elkaar hadden leren kennen en trouwden. Hij begon me te vertellen over de districtsconferenties die elk kwartaal in Kobe werden gehouden en „waar we bij elkaar kwamen en met de OOV en de zondagsschool samen een fijne tijd beleefden." Vervolgens zei hij: „Eigenlijk zou u het aan haar moeten vragen." Ze sprak geen Engels, dus anderen vertelden het verhaal. Deze toegewijde echtgenote en moeder werd er na een van die conferenties door de

Geest toe gedreven broeder Ito te schrijven om hem te vertellen dat zij hem zijn hele leven lang wilde helpen. Later trouwden ze in de tempel en hun huwelijk werd verzegeld. Ze hebben een dochtertje, dat nu tien jaar is.

Hij zei dat hij tien jaar lang de kost had verdiend met pianospelen in een nachtclub, maar dat hij die baan had opgegeven omdat dit werk hem dwong de sabbat te schenden. Nu geeft hij thuis pianolessen en Engelse les.

Op mijn vraag hoe hij Engels had geleerd, antwoordde hij: Van de radio. Twintig jaar lang heb ik naar programma's over conversatie in het Engels geluisterd. Eigenlijk wilde ik zelf Engels spreken. Ik vind Engels een mooie taal. Als kind wilde ik het al leren, maar ik had geen geld voor de lessen. De radio bood de enige mogelijkheid." Zijn uitspraak van het Engels was beter dan die van veel andere Japanners.

Toen ik hem vroeg hoe hij onze lofzangen leerde spelen, zei hij: „Ik luister."

Ondanks het feit dat zijn ogen dienst welgerden, leerde broeder Ito de imposante waarheid zien en vond hij groot geluk doordat hij leerde luisteren — niet alleen naar de leraren Engels op de radio, en niet alleen naar de muziek die hij wilde leren spelen, maar ook naar zijn vrouw en twee vrouwelijke zendingelingen, die hij in een trein ontmoette en die hem een geheel nieuwe wereld van licht en liefde door het Evangelie van Jezus Christus binnenvoerden.

De strijdvaardige geest van deze Japanner leert ons dat die mededeling van Parley P. Pratt in vervulling gaat: „De glans van deze laatste tijd beschijnt elk volk in ieder oord." In Japan schijnt een nieuwe glans. Het is de glans van het Evangelie van Christus dat van gelukkige gezichten afstraalt en de mensen vrede en een welbehagen brengt. ○

1 Heilige Lofzangen 113

2 Heilige Lofzangen 51

3 Bach, Johann Sebastian, Dulce kantor, organist en componist; 1685—1750

Beginnselen in conflict

DOOR QUINN G. MCKAY, D.B.A.

Zijn hele leven lang had George geleerd dat hij de waarheid moest spreken, eerlijk moest zijn. Ook had hij geleerd dat het verkeerd was een van Gods kinderen te beledigen. George was bijna een jaar getrouwd toen het voorval zich voordeed. Op een avond kwam zijn vrouw hem enthousiast bij de deur tegemoet met de woorden: „Kom eens in de huiskamer, schat. Je moet de nieuwe lamp zien die ik vandaag heb gekocht. Je vindt hem vast prachtig.“ En daar stond op een tafeltje in de huiskamer een potsierlijke antieke lamp. Vol verwachting vroeg ze: „En, hoe vind je hem?“ Hij vond hem lelijk, maar hij hield zich in, want hij wist dat zijn vrouw teleurgesteld zou zijn door zijn reactie.

George dacht aan de woorden van de schrijver Robert Louis Stevenson: '

„De waarheid spreken betekent niet alleen de feiten vermelden, maar ook een juiste indruk geven.“ In dit geval wist George niet zeker wat hij het beste kon zeggen. Moest hij, om zijn vrouw niet te beledigen, zeggen dat hij hem mooi vond, of moest hij haar de waarheid vertellen?

Een dergelijk dilemma kan gemakkelijk worden weggewuifd als een „grijs gebied“ en men kan doen wat het moment ingeeft, maar dit kan misleidend zijn en het is niet werkelijk nuttig om het Evangelie op deze manier op het dagelijkse leven toe te passen. Vaststellen wat goed is kan soms moeilijk

zijn. Een vaak voorkomende bron van dergelijke verwarring is het fenomeen „beginnselen in conflict“, dat wil zeggen dat iemand op een dusdanige wijze met twee goede beginselen wordt geconfronteerd, dat hij het ene schendt als hij het andere gehoorzaamt. Dit is werkelijk een moeilijk soort beslissing en het is vaak de oorzaak van slapeloze nachten, schuldgevoelens en zorgen. Beslissingen waarbij het ene alternatief voor het doorbrengen van de zondag duidelijk goed is (naar de avondmaalsvergadering gaan) en het andere duidelijk verkeerd (naar de bioscoop gaan) vormen

niet de echte problemen van het leven. De moeilijke beslissingen kunnen zowel goed als verkeerd zijn, en het doet er niet toe welke mogelijkheid men dan kiest.

Als we ze herkennen als wat ze zijn — beginselen in conflict — zal dit ons helpen ons in overeenstemming met de leringen van de Meester te gedragen. Het is duidelijk dat de profeet Lehi onder andere refereerde aan dit concept van beginselen in conflict, en dat dit mogelijk deel uitmaakte van het plan van de Heer om ons geestelijk sterker te maken, toen hij zei: „Want het is noodzakelijk dat er een tegenstelling in alle dingen is.” (11 Ne. 2:11.) Stoffelijke lichamen zijn zo gebouwd dat spieren met elkaar of met de zwaartekracht in conflict zijn. De dynamiek van het verzet (conflict) maakt het lichaam sterk. Als er bij alle beslissingen maar twee alternatieven waren, waarvan het ene een duidelijk etiket met „goed” en het andere een duidelijk „verkeerd” droeg, zouden onze geestelijke spieroefeningen onze persoonlijkheid niet half zo sterk maken. Het is heel goed denkbaar dat de Heer inzag dat de mens veel meer zou leren en ondervinden door met conflicten te doen te krijgen dan door eenvoudige duidelijke alternatieve mogelijkheden, en daarom voorzag Hij ook in de nodige conflicten voor ons sterfelijk bestaan. Als het niet zo zou zijn, waarom plaatste Hij Adam en Eva dan in den beginne voor een reeks conflicten? De eerste stervelingen kregen opdracht zich te verniegvuldigen en de aarde te vervullen en tegelijkertijd niet te nemen van de boom van de kennis van goed en kwaad. Het ene gebod gehoorzamen impliceerde dat het andere geschonden zou worden. Voortdurend worden wij geconfronteerd met conflicten van gelijke strekking:

1. Een achttienjarige wil gedoopt worden, maar zijn ouders willen geen toestemming geven. Beginsel a: „bekerkt u dan en laat u dopen.” Beginsel b: „zijt uw ouderen gehoorzaam.”
2. Een vader heeft zijn zoon, die welp is, beloofd dat hij de bijeenkomst van

zijn horde zal bijwonen. Een rijksambtenaar deelt de vader mee dat hij naar het vliegveld moet gaan met de burgemeester om een buitenlandse hoogwaardigheidsbekleder te verwelkomen en als tolk te fungeren. Beginsel a: een vader moet zijn belofte aan zijn zoon nakomen. Beginsel b: hij moet zijn plicht jegens vorst en vaderland vervullen.

3. Een personeelschef moet een aantal werknemers ontslaan om de bedrijfskosten in een slappe tijd te verlagen. Een man met negen kinderen dreigt werkeloos te worden. Beginsel a: wees er niet de oorzaak van dat mensen moeten lijden. Beginsel b: zorg dat het dividend op 5% blijft of hoger wordt, zoals de raad van bestuur heeft opgedragen.

4. Een jongeman komt op het slagveld oog in oog te staan met de vijand. Moet hij doden? Beginsel a: „Gij zult niet doden.” Beginsel b: hij moet de vrijheid van zijn land verdedigen.

5. Een jongen van vijftien krijgt op school een nieuwe vriend. De vriend heeft enkele slechte gewoonten en komt uit een uit elkaar gerukt gezin. Moeten de ouders de vriendschap van hun zoon met deze jongen aanmoedigen of tegenwerken? Beginsel a: vermijd slecht gezelschap en slechte invloeden. Beginsel b: heb uw naaste lief; wees vriendelijk voor de mensen zonder vrienden.

6. Bij een toevallige ontmoeting in een clubhuis vraagt de directeur van een maatschappij een afdelingschef: „Is uw onderdirecteur een goede bedrijfsvoerder?” De afdelingschef is van mening dat de onderdirecteur een slechte bedrijfsvoerder is. Wat moet hij zeggen? Beginsel a: wees loyaal tegenover je meerderen. Beginsel b: spreek de waarheid.

Hier volgen enkele stappen die van nut kunnen zijn bij het oplossen van problemen die ontstaan doordat beginselen met elkaar in conflict zijn:

1. Bepaal precies welke beginselen in conflict zijn.
2. Bepaal welk beginsel het belangrijkste is. Dat wil zeggen dat we moeten weten dat bepaalde beginselen be-

langrijker zijn dan andere. Er is bijvoorbeeld geen sprake van conflict bij deze twee beginselen: „Gij zult niet doodslaan” en „Gij zult geen vals getuigenis spreken.”

3. Gehoorzaam de belangrijkste wet als twee beginselen met elkaar in strijd zijn. Dat is precies wat Adam en Eva deden toen zij van de vrucht aten, wat Nephi deed toen hij Laban doodde en wat de Heiland deed toen Hij de overspelige vrouw vergaf. En een van de belangrijkste sleutels voor het gehoorzamen van de hogere wet is door gebed tot een beslissing komen.

Als we proberen deze kwestie van beginselen in conflict toe te passen, zullen niet alle beslissingen moeiteloos genomen worden, maar het helpt ons wel de beste alternatieven uit te kiezen. Als de betrokken beginselen veel in prioriteit van elkaar verschillen, zijn de beslissingen gemakkelijker. Maar als de beginselen bijna even belangrijk zijn wordt het moeilijker te bepalen welke het belangrijkste is. Bijvoorbeeld iemand werkt voor een zaak waarvan de eigenaar besluit ook op zondag te gaan werken. De man kan wel een andere baan krijgen, maar dat betekent dan dat zijn inkomen er twintig procent op achteruit gaat. Het zou wel moeilijk worden, maar het gezin zou het kunnen redden met het lagere salaris. Hier is het beginsel van de sabbat in strijd met beschikbare middelen voor zaken als onderwijs, muzieklessen en vakantie. Wat moet hij doen?

Rationaliseren is gemakkelijk en de weg van de minste weerstand kiezen is eenvoudig, maar de Heiland heeft ons niet beloofd dat Zijn weg gemakkelijk begaanbaar zou zijn.

Er zijn mensen die zeggen dat zij niet bij wetten van Meden en Perzen kunnen leven. Zij menen dat de omstandigheden op een bepaald moment bepalen wat men moet doen. Onder maatschappelijke of economische druk wordt rationaliseren vaak verward met redeneren.

Het wordt een zaak van prioriteit toekennen aan alternatieven bij het kiezen van die mogelijkheden die, volgens (wordt vervolgd op blz 283)

Een verdwaald kind

DOOR CYNTHIA CHAMBERLAIN

illustraties van RONALD CROSBY

Brood kopen voor de maaltijden van het gezin was sinds zijn achtste verjaardag het werk van Simon geweest. Hoewel hij soms liever spelletjes had willen doen met de andere jongens, vond hij het gewoonlijk fijn naar de markt te gaan. Er waren altijd veel interessante dingen te zien, vooral als er een karavaan met koopwaar uit Egypte of Arabië aankwam.

Vandaag rende Simon nog vrolijker door de smalle straatjes die naar het centrum van de stad leidden dan gewoonlijk. Gisteren nog was hij met de rest van hun gezin gaan luisteren toen de Grote Leraar sprak.

Vrienden hadden Simons vader verteld over deze Man en Zijn leringen, en daarom waren ze met het hele gezin op stap gegaan om Hem te horen spreken. Simon wist nog hoe ze met z'n allen op het gras naar Jezus had-

den zitten luisteren toen Hij hun vertelde hoeveel hun hemelse Vader van hen hield en dat zij elkaar moesten liefhebben en dienen. Hij had een fijne, zachte stem, maar Hij sprak zo duidelijk dat iedereen in die grote menigte Hem kon horen. Simon wist nog hoe fijn hij zich voelde toen hij naar Jezus luisterde en hoe hij had besloten dat hij altijd zou proberen te doen wat Jezus had gezegd.

Daarom was Simon vandaag extra gelukkig. Brood halen was niet werken; het was een soort dienen dat hij graag deed, omdat hij van zijn ouders hield.

Opeens fronste Simon zijn wenkbrauwen. Vlak voor hem stonden twee Romeinse soldaten in de schaduw van een gebouw met elkaar te praten. Simon was te jong om zich te herinneren wanneer de Romeinen

Palestina waren binnengekomen, maar zijn vader had hem verteld hoe zij de tempels en synagogen hadden vernield en alle mensen die hen probeerden tegen te houden, hadden gedood. De Romeinen heersten nu in het land en de Joden moesten hun heel hoge belastingen betalen. Was het te verwonderen dat niemand hen graag mocht?

Simon versnelde zijn pas toen hij langs de soldaten liep, maar ze hadden te veel belangstelling voor elkaar om ook maar enige aandacht aan hem te besteden.

Op het marktplein was het zelfs nog drukker dan gewoonlijk. Met moeite kon Simon de weg vinden naar het stalletje van de bakker.

„Waarom zijn er vandaag zoveel mensen hier?“ vroeg hij de bakker toen hij het brood betaalde.

„Er zijn gisteravond twee karavaans uit Egypte aangekomen en iedereen is komen kijken wat ze allemaal bij zich hebben,” antwoordde de man.

Simon zou graag nog wat blijven rondhangen om al die interessante dingen te bekijken, maar hij wist dat zijn moeder op het brood zat te wachten, want ze had het nodig voor het avondeten. Bij het oversteken van het marktplein probeerde hij niet midden in de menigte verzeild te raken, zodat hij wat harder kon opschieten. Hij was bijna weer in de straat aangekomen die naar zijn huis leidde, toen hij midden op straat een klein kind zag staan huilen.

Weer fronste Simon zijn wenkbrauwen, net zoals hij had gedaan toen hij langs de soldaten liep, want dit was geen Joods kind, maar een Romeintje. En toch had hij medelijden met dat jongetje. Door de menigte werd hij ruw heen en weer geduwd. De voorbijgangers letten helemaal niet op hem of fronsten en liepen door.

Simon aarzelde. *Dit is een Romeins kind, dacht hij. Waarom zou ik hem*

helpen? Bovendien kom ik veel te laat thuis als ik nu niet doorloop en dan wordt moeder ongerust. Maar terwijl Simon doorliep herinnerde hij zich de woorden van Jezus. Hij had de mensen niet alleen gezegd dat zij elkaar moesten liefhebben, maar ook dat zij hun vijanden moesten liefhebben.

Simon draaide zich om en drong zich door de menigte heen tot hij weer bij het kind was.

„Ben je verdwaald?” vroeg hij.

De jongen knikte.

„Vertel me maar waar je woont, dan breng ik je wel even naar huis.”

Er klonken tranen door in de stem van het jongetje en met moeite kon Simon uit de woorden van de jongen opmaken dat hij iets zei over een groot wit huis met pilaren. Hij hilverde even van angst, want het huis dat het kind beschreef moest wel het paleis van de Romeinse stadhouder zijn.

Maar daar kan ik toch niet heengaan, dacht hij. Toen hij echter naar het snikkende kind keek voelde hij dat hij het wel moest doen. Hij nam de

hand van de jongen in de zijne en liep naar het centrum van de stad.

„Stil maar,” zei hij tegen het kind. „Ik breng je wel naar huis.”

Maar de moed zonk Simon bijna in de schoenen toen hij de soldaten zag die bij het paleis op wacht stonden. Hij klemde de hand van het kind steviger vast en begon de witte trap naar de ingang te beklimmen.

Plotseeling hoorde hij een schreeuw van vreugde. „Daar is-ie! Daar is-ie!” Een ogenblik later vloog de deur open en een in een diep-blauwe mantel geklede vrouw rende de trap af, naar hen toe.

„Mama!” riep het kind en hij trok zijn hand uit die van Simon.

Bang rende Simon de trap weer af, want een lange man in een lange,

wapperende toga was achter de vrouw aan gekomen. Enkele schildwachten kwamen op het rumoer af.

„Wacht eens even, knaap!”

Simon draaide zich om. Het geroep kwam van de lange man.

„Kom eens terug!” De man had een strenge stem en met tegenzin gehoorzaamde Simon.

„Ik wil je bedanken voor het terugbrengen van onze zoon,” zei de man.

„Onze soldaten zijn de hele middag al naar hem aan het zoeken. Waar heb je hem gevonden?” Simon wist dat de stadhouder hem deze vraag stelde.

Zenuwachtig vertelde Simon dat hij van de markt op weg naar huis was, toen hij het verdwaalde kind vond. De stadhouder keek verward.

„Maar jij bent een Jood," zei hij.
„Waarom zou jij de moeite nemen
om een Romein te helpen?"

Simon glimlachte. „Onze Meester
leert ons dat wij iedereen moeten
helpen en liefhebben."

De Romein beantwoordde zijn glim-
lach. „Jullie meester moet wel een
geweldige man zijn," zei hij.

„Ja," klonk het eenvoudige antwoord
van Simon. „Ja, dat is Hij zeker." ○

VIVIAN HEEDERIK
illustratie van
GINGER BROWN

Jimmy's verjaarscadeau

„Ik ben gauw jarig," zei Jimmy.
„Ja," zei Grootvader. „Je krijgt dan een cadeautje van mij."

„Wat voor cadeautje?" vroeg Jimmy.
„Het is een cadeautje dat groeit," zei Grootvader.

„Is het een jong hondje?" vroeg Jimmy. „Ik zou best wel een jong hondje willen hebben."

Grootvader zei geen ja en hij zei geen nee. Grootvader zei: „Er zijn veel dingen die groeien, Jimmy."

„Is het een jong poesje?" vroeg Jimmy. „Ik zou best wel een jong poesje willen hebben."

Grootvader zei geen ja en hij zei

geen nee. „Op je verjaardag zie je het wel," zei Grootvader.

„Van Grootvader krijg ik een cadeautje dat groeit," zei Jimmy tegen Moeder.

„Ik zou best wel een paard willen hebben."

„Een vis zou leuker zijn," zei Moeder, „of een vogeltje."

„Op een paard zou ik kunnen rijden," zei Jimmy.

„Van Grootvader krijg ik een cadeautje dat groeit," zei Jimmy tegen Vader.

„Dat is leuk," zei Vader. „Krijg je geld van hem?"

„Nee," zei Jimmy. „Geld groeit niet."

„Als je het op de juiste plaats brengt groeit geld wel," zei Vader.

„Geld zou een hele tijd hebben om te groeien voordat jij groot bent."

Jimmy keek uit naar zijn verjaardag. Zou Grootvader hem een jong hondje geven, of een jong poesje, een paard, een vis, een vogeltje of geld?

Jimmy zat te popelen, maar eindelijk was hij dan jarig en Grootvader kwam hem een heel groot pak brengen. Het was zo groot dat Jimmy het niet kon vasthouden.

„Dat is geen jong hondje,” zei Jimmy, „en ook geen jong poesje, en geen paard, en geen vis en geen vogeltje, en geen geld.”

„Nee,” zei Grootvader. „Het is iets dat groeit.”

Jimmy hielp Grootvader het grote pak uitpakken.

„Het is een boom!” riep Jimmy uit.

„Ja,” beaamde Grootvader. „Laten we een gat graven om hem in te planten. Als je er goed voor zorgt zal hij net zoveel verjaardagen beleven als jij.”

„Oh, dank u wel, Grootvader,” zei Jimmy. „Dank u wel voor die verjaardagsboom!”

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL,
waarnemend president van de Raad der
Twaalven

Beslissingen:

Waarom het zo belangrijk is er nu enkele te nemen

Jonge mensen leren al vroeg dat zij voor de meeste beloningen een zekere prijs moeten betalen. Ze leren dat ze moeten oefenen voor zij iets goed kunnen doen. Ik heb verscheidene kleinzoon die op school aan worstelen doen. Ondanks de kolossale eetlust van deze tieners laten ze eens in de week eten en zelfs water staan om niet boven het vereiste gewicht te komen. Ze trainen volop, vaak tot hun spieren aan alle kanten pijn doen en hun longen in hun borstkas branden. Ze drijven zichzelf voort en doorstaan deze beproevingen, omdat ze dolgraag in de conditie willen zijn waarin ze hun beste prestaties kunnen leveren.

Nadat ik op zending was geweest wilde ik naar de universiteit maar ons gezin kon het niet betalen. Daarom nam ik een baantje aan bij de vrachtlodsen van Southern Pacific Railroad in Los Angeles om mijn collegegeld te verdienen. Veertien uur per dagsjouwde ik met een handkar met twee wielen lading van opslagplaatsen naar goederenwagons. Vaak lag er zo'n vijfhonderd kilo op die handkar. Ik stel me voor dat u wel begrijpt waarom ik aan het eind van zo'n werkdag moe was.

Ik woonde toen twee of drie mijl van mijn werk bij mijn zuster. De tram kostte veertig cent en elke dag sjokte ik die hele afstand om die veertig cent uit te sparen. Ik wilde die opleiding graag volgen, en het afleggen van die afstand bracht mijn doel veel dichterbij. Ik kon genoeg sparen om naar de staat Arizona, waar ik vandaan kwam, terug te gaan en aan de universiteit daar te gaan studeren.

Een van de fundamentele taken van elk individu is het nemen van beslissingen. Tientallen malen per dag komen we op een tweesprong te staan en moeten dan beslissen welke kant we op zullen gaan.

Bepaalde mogelijkheden zijn langdurig en moeilijk, maar zij voeren ons in de goede richting naar ons einddoel; andere wegen zijn kort, breed en aangenaam, maar leiden de verkeerde kant op. Het is van belang dat wij ons einddoel goed in ons hoofd prenten, zodat we niet bij elke tweesprong worden afgeleid door de niet ter zake doende vragen: Welke manier is plezieriger en gemakkelijker? of: Welke weg kiezen de anderen?

Juiste beslissingen kunnen we het beste nemen als we ze ruimschoots

van tevoren nemen en ons einddoel niet uit het oog verliezen. Hierdoor wordt ons een grote hoeveelheid tweestrijd bespaard als we moe en vatbaar voor verleidingen bij een tweesprong komen.

Toen ik jong was heb ik me vast voorgenomen dat ik nooit thee, koffie, tabak of sterke drank zou proeven. Ik heb gemerkt dat dit rotsvaste voornemen mij menigmaal in velerlei ervaringen heeft behoord. Er hebben zich vele gelegenheden voorgedaan waarbij ik had kunnen proeven en proberen, maar mijn diepgewortelde, onveranderlijke voornemen verschaften mij een goede reden en voldoende kracht om het niet te doen.

Het moment om te besluiten dat men op zending gaat, ligt ver voor het ogenblik waarop men moet besluiten of men op zending gaat of de beste sportman van de school wil worden. Het moment waarop men moet beslissen dat men een tempelhuwelijk wil sluiten, ligt ver voor de tijd dat men verkering heeft met een jongen of meisje die dat doel niet nastreeft. Het moment om te besluiten dat men strikt eerlijk zal zijn, ligt ver voor het ogenblik dat een winkelbediende te veel

wisselgeld teruggeeft. Het moment om te besluiten dat men geen drugs zal gebruiken, ligt voor de tijd dat een vriend die je aardig vindt je plaagt, omdat je bang of vroom zou zijn. Het moment dat we moeten beslissen dat we met niets minder genoegen zullen nemen dan met de kans om eeuwig bij onze Vader te wonen is nu, zodat elke keuze die we doen door ons vaste besluit dat we niets het bereiken van dat einddoel in de weg zullen laten staan, zal worden beïnvloed.

Sommige mensen zijn van mening dat het eigenlijk niet aan ons is om te beslissen, dat we enkel en alleen reageren op omstandigheden waar we niets aan kunnen veranderen, als een stuurloos schip dat is overgeleverd aan de genade van de wind en de golven. En ik stem ermee in dat er een tijd kan komen waarin wij ons lot niet meer in eigen hand hebben, maar ik ben ervan overtuigd dat dit niet gebeurt voor we door de opeenhoping van onze eigen vroegere beslissingen hulpeloos zijn geworden.

Aanvankelijk is ieder van ons een pakketje mogelijkheden, dat kan worden ontwikkeld en gevormd door wat wij verkiezen te doen. In onze jeugd zijn we nog bijzonder kneedbaar. We kunnen kiezen wat we willen worden. Na verloop van jaren merken we dat onze vroegere keuzen de mogelijkheden die nog openliggen voor ons hebben beperkt en dat we onze toekomst in steeds mindere mate in de hand hebben.

Niemand mag het belang van de omstandigheden uitschakelen, maar toch is bij het opmaken van de laatste balans de manier waarop we op die omstandigheden reageren het belangrijkste. Een van de leerstellingen van mijn geloof is, dat elk normaal mens — met Gods hulp — in staat is de uitdaging van iedere omstandigheid waarmee hij ook geconfronteerd mag worden aan zal kunnen. Een van de meest vertroostende teksten brengt de boodschap over dat God ons nimmer hulpeloos achter zal laten.

„... God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de ver-

zoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.“ (1 Kor. 10:13.) Ik heb gezien hoe armoede heel verschillende dingen in mensen teweegbracht; sommigen werden erdoor verbitterd, zodat zij uit zelfmedelijden eenvoudig de moed opgaven en de toekomst uit het oog verloren; anderen worden erdoor uitgedaagd, zodat zij

door hun vastberadenheid om ondanks struikelblokken te willen slagen capabele, sterke mensen worden. Zelfs als ze nooit onder de druk van hun financiële toestand uitkomen, ontwikkelen zij de innerlijke hulpbronnen die wij in verband brengen met een karakter als van Christus. ○

Tussen wil en wil niet

DOOR RICHARD L. EVANS

In het werk van Shakespeare komt een zin voor die de foltering van besluiteloosheid aangeeft: „Waarom ik tussen wil en wil niet door tweestrijd werd verscheurd,“ zei hij.¹ Positieve mensen hebben soms positief gelijk, en soms positief ongelijk. Maar besluiteloze mensen folteren, verwarren en verslaan zichzelf vaak „tussen wil en wil niet.“ Studenten leren dat zij veel tijd verliezen als zij van hoofdvak veranderen. Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald, maar een onzeker begin en onderweg vaak stoppen brengt ons weinig of niets verder. Een van de essentiële zaken in het leven is beslissen wat men wil beslissen. Niemand komt echt tot zijn recht voor hij heeft geleerd zelf zijn beslissingen te nemen; niet op een koppige manier, niet zonder raad te vragen en niet zonder feiten, maar bedachtzaam, vroom, totdat de tijd gekomen is dat we genoeg overdacht hebben en moeten beslissen. Beslissingen over beginselen moeten eigenlijk gemakkelijker te nemen zijn dan het soms lijkt. Men hoeft er niet lang over na te denken dat men niet mag stelen, niet oneerlijk mag zijn en niet immoreel mag handelen. Ten aanzien van zaken van goed of kwaad mogen we niet besluiteloos zijn. En we mogen ons leven ook niet verdoen met de minder belangrijke of onbelangrijke beslissingen.

„Niets doen is de manier om niets te zijn,“ zegt Nathaniel How eens. Om iets te zijn moeten we iets doen. En om iets te kunnen doen moeten we beslissen. In het huwelijk moeten we beslissen eerlijk, trouw en fair te leven, hen die ons dierbaar zijn lief te hebben en een gelukkig gezin te stichten. We moeten beslissen dat we onze verbonden en afspraken zullen naleven. We moeten beslissen dat we op tijd onze schulden zullen betalen. We moeten beslissen een arts te raadplegen als zich hardnekkige ziekteverschijnselen voordoen. We moeten besluiten zo intensief mogelijk door te gaan met onze opleiding en niet halverwege opgeven, maar een diploma behalen; hard en serieus werken. We moeten beslissen dat we zelfvertrouwen zullen hebben, productief behulpzaam, rein en goed verzorgd zullen zijn, en anderen zullen respecteren. Er zou niet veel gepresteerd zijn dat de moeite van het vermelden waard is, ware het niet dat iemand had besloten iets in een positieve richting te doen. Bedachtzaam en gebedsvol moeten wij beslissen dat we een nuttig, gezond en gelukkig leven zullen leiden, en onszelf niet zullen verliezen „tussen wil of wil niet.“

1 William Shakespeare: *Leer om Leer*, Tweede Bedrijf, tweede toneel

„Het gesproken woord“; van Temple Square uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 1 november 1970.

De vier grote beproevingen van de jongeren

DOOR VICTOR B. CLINE

Hercules, de beroemde held uit de Griekse mythologie moest voor Eurysteus, zoon van de koning van Argos, twaalf onmogelijke karweien opknappen. Onder die werken waren dingen als de stallen van Augias in één dag schoonmaken, de wilde stier van Minos vangen en Hydra doden, de giftige slang met de negen koppen. Uiteindelijk bleek de beloning onsterfelijkheid en leven bij de goden te zijn.

Sommige gezaghebbende historici nemen aan dat Hercules echt heeft geleefd en mogelijk in de Mykeense tijd hoofdman is geweest van debewoners van Tiryns en dienaar van koning Argos. Zijn daden, een mengeling van feiten en fantasie, leggen ons een aantal psychologische feiten voor die de details van dit onechte verhaal ver te boven gaan. Dit is het verhaal over een man die met een enorme zelfdiscipline, fantasie en moed een aantal ongelofelijk moeilijke en zware opdrachten uitvoerde en zodoende de Griekse versie van het celestiale koninkrijk bereikte.

Het lijkt wel of elk tijdperk zijn eigen specifieke opdrachten of beproevingen kent waardoor elke menselijke geest moet laten zien wat hij waard is. Ons tijdperk vraagt op enkele manieren niet minder van ons dan in het verleden van Hercules werd gevergd. Hoewel de proeven anders zijn, blijven de uitdaging en moeilijkheid ervan hetzelfde.

Nadat ik ongeveer zeven jaar als decaan aan de Universiteit van Utah verbonden ben geweest en privé en in allerlei klinieken en organisaties jonge mensen hulp heb verleend, heb ik een aantal dingen ontdekt, waarmee de

jonge heiligen der laatste dagen worden geconfronteerd, die naar mijn mening het moderne equivalent zijn van de werken van Hercules.

Deze vier werken zijn niet in de eerste plaats lichamelijk. Er is geen spierkracht, lichamelijke dapperheid of brute kracht voor nodig, maar ze liggen eerder op het gebied van psychologische of morele proeven of uitdagingen. Maar toch leveren ze op enkele punten zelfs nog grotere moeilijkheden op dan die waarmee de legendarische Hercules werd geconfronteerd. De vier proeven waarmee de jonge heiligen der laatste dagen oog in oog komen te staan kunnen we misschien wel vergelijken met vier Mount Everests. Af en toe lijkt het onmogelijk ze te bedwingen. Maar als ze overwonnen worden zijn de beloningen groot — in feite van onschatbare waarde. En het simpele feit dat anderen deze hoogten ook hebben bereikt, geeft aan dat wij het ook kunnen.

Het eerste werk waarmee elke mens op vrij jeugdige leeftijd wordt geconfronteerd is de strijd met het gezag. Dit noemen we het „autoriteitsconflict“. We willen door anderen opgestelde regels niet gehoorzamen. We willen niet doen wat ons gezegd wordt. We willen onze eigen zin doordrijven. En toch moeten we om wille van het behoud van de maatschappij overeenkomsten sluiten met anderen voor de bescherming en het welzijn van iedereen. In hun bijna vurig verlangen naar vrijheid en onafhankelijkheid vinden veel jonge mensen dat zij onder en boven de wet staan of zouden willen staan. Ze worden rusteloos onder beproevingen die hun en hun gedrag wor-

den opgelegd. De eerste proef met het gezag begint binnen het gezin, waar de ouders het zogenaamde Establishment (de gevestigde maatschappij) vertegenwoordigen. Omdat het gezin de maatschappij in het klein is, doen zich juist hier veel langdurige strijd tussen de generaties voor.

Op een morgen had ik een vraaggesprek met een student die heilige der laatste dagen was. In de loop van één uur rookte hij dertig sigaretten. Elke sigaret rookte hij maar gedeeltelijk op, maakte hem uit en stak zenuwachtig de volgende op. Omdat hij zo'n vies gezicht trok vroeg ik hem of hij roken lekker vond. Hij antwoordde: „Goeie hemel, nee!“ Toen vroeg ik hem waarom hij dan überhaupt rookte, want hij vond sigaretten immers niet lekker. Hij keek verward en antwoordde dat hij dat niet wist.

Toen ik hem vroeg hoe het met zijn drinkgewoonten stond, gaf hij te kennen dat hij een aanzienlijk aantal alcoholische dranken consumeerde, maar ook die vond hij naar verhouding vrij onsmakelijk en het was voor hem onbegrijpelijk waarom hij dronk. Hij woonde geen kerkdiensten bij, ondanks het feit dat hij zich aangetrokken voelde tot de filosofie van de Kerk en haar leringen. Hij wist niet precies waarom hij niet naar de Kerk ging.

Toen we zijn achtergrond onderzoch-

ten, kwamen we tot de ontdekking dat hij in een grote machtsstrijd met zijn vader, een zeer vroom, maar streng man was gewikkeld.

Effectieve communicatie en begrip bestonden niet meer. Al gauw bleek dat de strategie van deze jongeman in de omgang met zijn vader — grotendeels onbewust — bestond in het schenden van de regels en verboden van hun gezamenlijke godsdienst. Hij wist dat dit een doeltreffende manier was om zijn vader te kwetsen, en bovendien vrijheid en onafhankelijkheid van zijn heerschappij te demonstreren.

Doordat hij niet goed met zijn vader en het door hem vertegenwoordigde gezag kon omgaan, leed deze jongeman aan een acute depressie; hij was vervreemd en niet in staat tot effectief handelen, terwijl de geestelijke en godsdienstige banden, waaraan hij nog steeds waarde hechtte, werden verbroken. Hij was verward geraakt in een overweldigend doolhof van tegenstrijdige emoties en gevoelens van loyaliteit. Hij was nauwelijks in staat als mens te functioneren.

Een jonge gehuwde vrouw, die veel te dik was, was in opstand tegen haar man. Ze had een hekel aan zichzelf in deze zwaarlijvige opgeblazen toestand. Ze vroeg hulp omdat ze wilde afvallen, maar ondanks de vele diëten die ze kreeg wilde ze om de een of andere duistere reden niet meewerken. Ze scheen niet in staat te zijn de dingen te doen die noodzakelijk waren om er iets aantrekkelijker uit te zien. Het antwoord op het dilemma openbaarde zich toen zij onthulde dat haar man haar voortdurend berispte om haar corpulentie en dikwijls voorstelde dat ze wat minder zou eten. In haar rebelle tegen haar echtgenoot openbaarde ze echter onbewust: „Ik ben gek als ik voor hem ga afvallen.“ Zo bleef ze om haar man te ergeren voortdurend onaanrekkelijk, ondanks alle nadelige gevolgen voor zichzelf.

„De verzenen tegen de prikkels slaan“ is een algemeen gevolg van deze soort strijd met het gezag. Men brengt zichzelf schade toe in een teleurgestelde reactie op de steken en ernis die voortkomen uit het „nee“ zeggen van

gezagsdragers of uit gemopper van ouders op niet goedgekeurd gedrag. Wat aanpassing aan dit probleem vaak zo moeilijk maakt is het feit dat de partij aan wie beperkingen worden opgelegd soms gelijk heeft. Degene die geen kans geeft — bijvoorbeeld de vader die nooit eens de autoleutels af wil geven — beseft misschien niet ten volle wat de andere kant van de situatie is. Dit vereist een grote dosis tact en geduld van degene die verkeerd begrepen wordt, en tevens de capaciteit om te onderhandelen over de verschillende meningen tot een vergelijk te komen. Sommige jonge mensen leren hun problemen met het gezag oplossen, maar anderen leren het nooit. Zij zijn verbitterd, kribbig, voortdurend boos en teleurgesteld en ze verkeren in een toestand van voortdurende opstandigheid tegen hun godsdienst, hun God hun echtgenoten, degenen voor wie ze werken en soms zelfs tegen zichzelf. Zo zijn velen innerlijk verdeeld en verscheurd; zij zijn waarlijk ongelukkige mensen.

Het tweede grote werk waarmee de meeste jonge mensen worden geconfronteerd, is de crisis in het vertrouwen dat zij zelf hebben in het beeld dat zij zich van zichzelf gevormd hebben of het vermogen zichzelf te respecteren. In een overzicht dat verscheidene jaren geleden aan de universiteit van Utah werd opgesteld werd deze vraag gesteld: „Heb je volgens jou een minderwaardigheidscomplex?“ Drieënnegentig procent antwoordde hierop bevestigend, hetgeen doet vermoeden dat een groot aantal mensen met dit probleem te kampen heeft.

Schrijver dezes had eens een vraaggesprek met een bijzonder aantrekkelijk meisje, een heilige der laatste dagen, van bijna twintig jaar. Ze had vaste verkering met een man die veel ouder was dan zij, een man die een veroordeling achter de rug had, een alcoholist, die agressief en grof met vrouwen omging, ruw en vernederend was in zijn manier van doen en lijdend aan geslachtsziekte. Haar vriendinnen en familieleden waren ontsteld en verontrust omdat zij zich inliet met een

dergelijk figuur en stelden voor dat ze eens met een decaan moest gaan praten. Toen ik haar vroeg of ze van hem hield, antwoordde ze snel: „O, nee!“

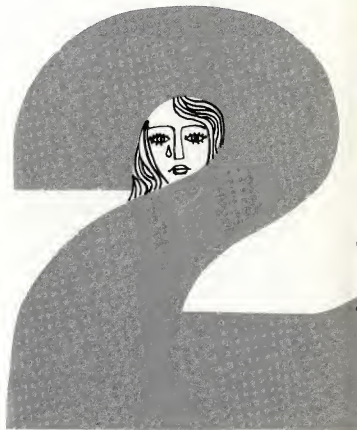
„Mag je hem dan graag?“

Ze antwoordde: „Nee. Ik ben bang voor hem.“

Ik vroeg haar waarom ze dan met hem bleef omgaan, en ze antwoordde met een zachte, bijna onhoorbare stem: „Maar wie zou me anders willen hebben?“

Zij had een zo lage dunk van zichzelf, dat ze de idee had dat ze niets beters verdiende. Het is logisch dat je, als je vindt dat je „niets“ bent, waarschijnlijk verkering zult krijgen met „niets“. Misschien trouw je met iemand die „niets“ is en dat heeft vaak rampzalige gevolgen voor jou persoonlijk en voor je kinderen is het zelfs nog erger.

Het beeld van onszelf waarmee we leven, speelt een uitermate belangrijke rol bij het beïnvloeden van de beslissingen die we nemen, de banen of beroepen die we kiezen en ons vermogen om verleidingen te weerstaan. Enkele onderzoeken geven aan dat een van de belangrijkste redenen waarom jonge mensen drugs of sterke drank gebruiken of zich bezighouden met andere zaken die voor hen zelf schadelijk kunnen zijn is, dat zij de

invloed van hun leeftijdgenoten niet kunnen negeren.

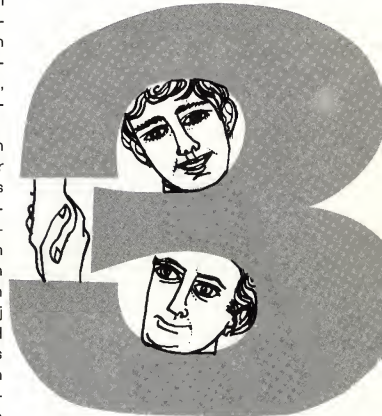
Een heilige der laatste dagen, een tiener, probeerde zijn druggebruik te rechtvaardigen met dit argument: „Maar er staat nergens in het Woord van Wijsheid dat druggebruik schadelijk is.“ Enkele minuten later onthulde hij dat hij vaak sterke drank had gebruikt en hij had wel weer een andere redenatie om dit te rechtvaardigen.

We kunnen altijd wel een reden vinden om wat voor daad dan ook te rechtvaardigen of te verontschuldigen, ongeacht hoe a-sociaal of schadelijk voor onszelf die daad ook mag zijn. Veel jonge mensen die gaan meedoen met de drug-cultuur of het hippie-leven worden aanvankelijk in geestvervoering gebracht en zij voelen zich geweldig als de mensen in deze groep hen accepteren zoals ze zijn. Ze worden niet bekritiseerd of veroordeeld. Ze kunnen lang haar dragen, hun kleren mogen smerig zijn, ze hoeven zich niet te wassen en mogen best een luchtje hebben. Zelfs hun gedrag wordt niet aan kritiek onderworpen, noch hun experimenten met sex of drugs. Ze voelen zich op een verrukkelijke manier bevrijd. Ze feliciteren zichzelf omdat ze nu tegen het establishment ingaan, of alle zeden en normen van de Joods-christelijke ethiek omver hebben geworpen. Maar wat ze niet beseffen is, dat dit nieuwe leven dat zij hebben gekozen veel minder te bieden heeft dan wat zij hebben achtergelaten. Trouw, liefde, opoffering, liefdadigheid en verdragen om wille van elkaar zijn allemaal kwaliteiten die aan de drug-cultuur ontbreken. Het is een leven waarin het stimuleren van sensatie en psychische ervaringen het hoogste goed vormen, waarin het uitvinden van elkaar om wille van de eigen behoeften iets doodgewoons is. Dit is slavernij, niet vrijheid. Vrijheid is voor hen slechts een hersenschim. Helaas zijn die mensen die het aan zelfvertrouwen ontbreekt, die zichzelf niet respecteren en liefhebben, bijzonder vaak vatbaar voor de vriendelijke uitnodiging van de mensen in deze cultuur, en dan wordt er beloofd dat er geen kritiek geleverd zal worden,

dat er ego-opbouwende liefkozingen zijn, dat het een gemakkelijke uitweg, een nieuw leven is. Maar het is een val — een geestelijke dood voor velen en een lichamelijke dood voor nog meer, zoals elke therapeut die zich heeft gespecialiseerd in het behandelen van deze mensen helaas zal weten. Het derde grote werk, de derde uitdaging, heeft te maken met leren hoe men met andere mensen moet omgaan. Onder die mensen rekenen we ouders, broers en zusters, onze huwelijkspartner, onze kinderen, de mensen met wie we werken, degene onder wie we werken, de mensen die in dezelfde straat wonen en de leden van de maatschappelijke groep waartoe we behoren. Leren wat onze relatie met en tegenover mensen is, is misschien wel het belangrijkste dat we ooit doen. Hierbij hoort ook dat we leren liefhebben en anderen de kans geven ons lief te hebben. Als we dit op een effectieve wijze leren doen, scheppen wij de omstandigheden waaronder aan onze ontelbare maatschappelijke en emotionale behoeften kan worden voldaan. Als we er niet in slagen een goede relatie op te bouwen met anderen, kunnen onze maatschappelijke, emotionele en geestelijke ontwikkeling hiervan te lijden hebben. Niet zo lang geleden werd er een schat van een vrouw begraven wier man ongeveer vijf jaar daarvoor was overleden. Haar zeven zoons en dochters huilden allen toen op de begrafenis mooie en ontroerende woorden over hun overleden moeder werden gesproken. Twee dagen later kwamen de familieleden in haar lege huis bij elkaar om de enkele dingen die zij had bezeten te verdelen. Twee dochters begonnen ruzie te maken over wie een doorgezakte sofa zou krijgen die misschien dertig gulden waard was. De beledigingen die zij elkaar naar het hoofd slingerden liepen slotte uit op een ware veldslag. Het verdelen van de bezittingen van hun moeder deed de bittere rivaliteit, die zij als kinderen nooit hadden leren oplossen, weer ontbranden en maakte de slechte relatie weer merkbaar. Een andere vrouw is een weldaad voor

alle mensen met wie ze in contact komt. Ze heeft de bijzondere gave om mensen te kunnen opbouwen, om hen te inspireren tot het leveren van hun beste prestaties en tot het vergroten van hun talenten. Iedereen die bij haar vandaan komt heeft zij verrijkt en beloond. Het behoeft geen betoog dat zij veel vrienden heeft en zeer geliefd is. Zij heeft haar eigen gave ten aanzien van het omgaan met andere mensen ontwikkeld.

Het laatste werk, de laatste proef, heeft te maken met het onderdrukken van de natuurlijke drijven van de mens. Psychologen hebben het wel eens over de id ofwel onze impulsieve, irrationele aard. Elke mens voert een strijd om deze „tijger“ in zich te onderdrukken. Het gaat hier om hartstochten en lusten die voortkomen uit de fundamentele instinctieve en vleeselijke aard van de mens, zoals sex,

agressie, hebzucht en begeerten. Hierbij kunnen ook verslaving aan sterke drank en drugs horen. Als deze hartstochten worden onderdrukt en beheerst, kan de rationele en geestelijke aard van de mens (ego) de richting van zijn gedrag aangeven. Als de hartstochten overheersen kan de mens

vernietigd worden, hij kan zijn woede bekoelen door zijn familierelaties te verwoesten of zijn toekomstplannen en loopbaan kunnen in gevaar worden gebracht.

Dit is een eeuwigdurende strijd die elke mens moet strijden. Ik ken bijvoorbeeld een jongen van 20 jaar, verslaafd aan heroïne, die diepbedroefd beseft, toen het te laat was, dat hij zijn vrije wil kwijt was. Het enige waarvoor hij nog leefde was nog een „Fix“, en niet omdat hij het zo fijn vond, maar alleen om die pijn niet te hoeven voelen.

Sexuele hartstochten, die op hun juiste plaats zo prachtig en heilzaam zijn en in een goed huwelijk als bindmiddel fungeren, kunnen verwoestend en verderfelijk worden als ze verlaagd of misbruikt worden. Agressie, woede en vijandigheid kunnen ook verwoesting teweegbrengen en in enkele ogenblikken de ambities van een heel leven in de grond boren. Als ze echter in de juiste banen worden geleid, kunnen ze worden gebruikt voor wedstrijd-sporten, zakelijke ondernemingen, humor en zelfs voor beeldende kunst en muziek.

Als wij onze werken willen volbrengen, ofwel onze vier Everests willen

beklimmen, moet er een ander motief voor zijn dan alleen het bestaan van deze uitdagingen — „alleen omdat ze er nu eenmaal zijn.“ Om zoveel jaren lang te worden gemotiveerd en de onmiddellijke bevrediging van impulsen uit te stellen tot ze later voor een beter doel kunnen worden aangewend, moet men God toegewijd zijn. Er moet een einddoel zijn. En ik geloof dat dat doel de hoop is dat we eens in die gemeenschap van gerechtigheid in het leven na de dood zullen leven, waar liefde en genade zullen zegevieren. Misschien kunnen we ook de mensen die gestruikeld zijn helpen, de mensen wier leven werd verwoest doordat het kwaad op de wereld bestond en doordat de Vorst van de Duisternis hen heeft misleid.

Ik geloof niet dat de hemel een vreugdevolle plaats zal zijn als we alleen zijn. En het is heel goed mogelijk dat we zowel door kracht, moed en zelfdiscipline, als door geloof en liefdadigheid die we in dit leven op aarde hebben ontwikkeld, in staat zullen zijn een zegen te zijn voor de mensen die het er niet zo goed afbrengen, die vermoeid zijn, die bedroefd zijn, die troost en hoop nodig hebben, opdat ook zij vreugde mogen beleven. Wij zijn onze broeders hoeder, in dit leven niet minder dan in het leven dat komen gaat. ○

Dr. Victor B. Cline, hoogleraar in de psychologie aan de universiteit van Utah, heeft op nationaal niveau een schat aan ervaring opgedaan als wetenschappelijk onderzoeker op het gebied van de persoonlijkheid van de mens en geestelijke gezondheid. Zijn naam komt voor in de annalen van talrijke professionele verenigingen en hij heeft zitting in de Amerikaanse Raad voor de Kinderbescherming. Zijn vrouw en hij zijn de ouders van acht kinderen.

Priesterschap

Als wij de Here, onze God, liefhebben met geheel ons hart, en met geheel onze ziel, en met geheel ons verstand, zoals Hij zei, dan zullen wij Zijn geboden onderhouden. En wij die het priesterschap dragen hebben een verbond met de Here, waarover wij in Leer en Verbonden 84:33-40 lezen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

„En verder, allen, die dit priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.“

Als wij de grote roeping hebben aanvaard, verheerlijken wij dan iedere dag het priesterschap en doen wij wat de Here van ons verlangt?

Verlies hun ogen niet uit het oog

DOOR DELLA MAE RASMUSSEN

Vraag het maar aan iedere willekeurige man of vrouw, of vraag het maar aan een kind of een tiener; het staat als een paal boven water dat er unaniem gestemd zal worden voor leraren zonder boeken. De positieve waarde van een dergelijk plan — leraren die liever direct oog-contact houden met hun leerlingen dan voornamelijk vertrouwen op oog-boek-contact — is moeilijk in termen van groei en toegenomen doeltreffendheid van het onderwijs in het Evangelie te berekenen.

De leraren bij wie u de lessen met het meeste plezier volgde zijn waarschijnlijk diegenen die nooit een boek als zichtbare steunpilaar hebben tentoongesteld. Het blijkt al gauw dat er van zo'n leraar een persoonlijke hartelijkheid, geesdrift en beheersing van de leerstof uitstralen die op een andere wijze niet tot stand kunnen komen.

Er is nu heel wat bewijsmateriaal over de manier waarop leerlingen van klassen in de Kerk reageren op leraren zonder boeken.

Een priesterschapsdrager zei over zijn

leraar: „Het is een goede vriend van me en het is een beste man. Hij geeft al lang priesterschapsquorums en -groepen les, maar ik wou dat hij goed voorbereid op de les kwam. Als ik dat opengeslagen lesboek in zijn hand zie, vraag ik me altijd af of het hem niet kan schelen om zijn lessen interessanter te maken.”

Een zuster van de Zustershulpvereniging zei: „Onze klasseidster leest het grootste deel van de tijd voor uit het lesboek. Dit rechtvaardigt zij met de woorden: „De schrijver drukt het veel beter uit dan ik het zeggen kan.” God heeft leraren en leraressen met hartelijke, menselijke stemmen en vriendelijke ogen geschapen. De mens heeft de bedrukte bladzijde uitgevonden maar die is stom.

Een vijftienjarige merkte eens op: „Ik ga niet naar zondagsschool. Na de opening ga ik altijd weg. Ik leer niets van de les. Onze leraar slaat zijn boek open en doet of hij doodsbenauwd is dat we een vraag stellen.”

Een kind van zeven jaar drukte het zo uit: „Nou, ik probeer me rustig te hou-

den als ze de les voorleest, maar er zijn kinderen die dat niet doen en dan stuurt ze ze naar de gang.”

Dergelijke opmerkingen hoort men keer op keer. Mensen die lessen in de Kerk volgen, *willen* en *verwachten* visueel contact met hun leraren.

Als een leraar een les met oog-contact voorbereidt, moet hij aandachtig en met een gebed in zijn hart het lesboek bestuderen, want daarin worden lesmateriaal en beginselen van het Evangelie verduidelijkt en gecoördineerd. Maar als hij met de les begint, moet hij het lesmateriaal overbrengen terwijl hij zijn leerlingen aankijkt. Dat wil niet zeggen dat hij over persoonlijke ervaringen moet vertellen die niet ter zake zijn; het wil zeggen dat hij zich voorbereidt op het overbrengen van het lesmateriaal.

In deze tijd maakt men zich bezorgd om de communicatie van mens tot mens. Welke boodschappen worden er aan leerlingen overgebracht door een leraar die nadat hij zich grondig heeft voorbereid, niet op zijn lesboek hoeft te vertrouwen? Zo'n leraar geeft

zijn leerlingen de volgende indrukken: Ik heb me voorbereid.

Ik heb zelfvertrouwen.

Ik sta klaar om naar jullie te luisteren.

Ik geef om jullie.

Ik heb het materiaal onder de knie.

Ik wil bij de zaak betrokken zijn.

Ik heb belangstelling voor jullie bijdragen.

Ik ben het onderwijzen van het Evangelie toegewijd.

In het dagelijkse leven genieten de meeste mensen oog-contact met hun vrienden en collega's. Dan zijn zij er zekerder van dat de ander weet dat zij er ook zijn en dat hij om hun gevoelens en meningen geeft. Buiten de klas is het ook belangrijk dat men lesgeeft met behulp van visueel contact. Veel ouders hebben ontdekt dat de beste manier om een gezinsavond te verknoeien is door het lesboek tevoorschijn te halen en woord voor woord en regel voor regel de les door te werken. Communicatie met de ogen is, na grondige voorbereiding, een noodzakelijkheid.

Deze idee van lesgeven met behulp van oog-contact is niet nieuw. De Heiland onderwees op deze manier. Hij vergaderde Zijn volgelingen dicht om Zich heen en sprak van oog tot oog en van hart tot hart met hen. In onze bedeling, al in 1902, werden kerkelijke leraren aangemaand zich van hun boeken los te maken opdat zij hun leerlingen werkelijk konden bereiken en lesgeven. (*Children's Friend*, deel 1, blz. 188)

Duizenden toegewijde leraren onderhouden oog-contact bij het lesgeven. Wat zeggen deze leraren over deze idee?

Een leraar schreef: „Ik zou wel willen dat ik veel eerder met het lesgeven met oog-contact was begonnen. Sinds ik ermee ben begonnen varen de mensen in mijn klas er in even grote mate wel bij als ik. Vandaag beleefde ik weer een waardevol ogenblik toen een meisje me vertelde dat ze zo van de les had genoten, dat ze de volgende keer haar beste vriendin zou meemen.“

Iemand anders zei: „Ik heb gemerkt dat ik creatiever moet zijn en meer tijd

moet uittrekken voor de voorbereiding. Vandaag had ik het gevoel beloofd te worden toen bij het rinkelen van de laatste bel een van mijn moeïjkste kinderen zei: „Dat is toch zeker niet de laatste bel? De les is vandaag zo vlug voorbijgegaan.“

Een leraar van de Aäronische priesterschap zei: „Het was niet zo moeïjk als ik had gedacht, en voor het aller-eerst hebben de jongens opgelet en meegedaan met de les. Vroeger was ik zo nerveus dat ik waarschijnlijk voor de zekerheid op het lesboek vertrouwde.“

Lesgeven met oog-contact is voor alle leeftijden en groepen noodzakelijk. Hoewel veel volwassen luisteraars beleefd zullen luisteren en week na week weer op de les van een vervelende leraar zullen komen, hebben zij er veel meer aan wanneer zij bij de les betrokken worden.

Ondanks de voor de hand liggende voordelen van het oog-contact zijn er nog steeds leraren in de Kerk die zich hiertegen verzetten. Een lerares zei eens dat zij van mening was dat zij al een lerares was die aan de eisen voldeed; zij vond dat haar vrije wil door een dergelijke uitdaging van haar werd weggenomen.

Weer een ander vond dat aantekeningen maken in plaats van het boek meenemen naar de les tijdverspilling was. Zij was het er echter wel mee eens dat sprekers die aantekeningen gebruiken om zich de volgorde van de diverse punten beter te kunnen herinneren meer succes hebben.

Veel leraren die zich tegen het oog-contact verzetten hebben het nooit uitgetprobeerd. Ze leven in de veronderstelling dat het of toch niets uithaalt, of dat het niet beter voldoet dan hun gebruikelijke methoden. Sommige proberen het misschien met enige tegenzin en voelen zich misschien zelfs voldaan als het niet lukt; dan hebben zij hun eigen profetie in vervulling doen gaan.

Zo heel af en toe zal een leraar met een geweldige stem of een indrukwekkende manier van doen in staat zijn een hele les of het grootste deel ervan voor te lezen en toch de aan-

dacht van de klas op zich gevestigd houden. Voor een leraar echter gaat denken dat hij een van die zeldzame mensen is, dient hij zich af te vragen of hij het zou wagen de klas een vragenlijst voor te leggen die niet ondertekend hoeft te worden en waarop zij hun openbre mening geven over zijn lesgeven met het boek in de hand!

Het komt wel voor dat voorlezen uit het handboek te rechtvaardigen is, bijvoorbeeld bij het citeren van teksten of beschrijvingen van voorvallen of een fragment dat in zeer rake woorden is gesteld. Maar leraren moeten zich ervoor hoeden te veronderstellen dat op die manier een hele les gegeven kan worden.

Hoe kan een leraar beginnen met lesgeven met oog-contact? Hij kan zijn oude, ingeburgerde gewoonten afschaffen — en dat is nooit gemakkelijk. Hij kan meer tijd besteden aan de voorbereiding — en dat is nooit een moeiteloos streven. Lesgeven zonder het boek erbij te gebruiken vereist inspanning. Het vergt meer studie en voorbereiding. Maar de Heer diene door Zijn Evangelie beter te onderwijzen brengt innerlijke rust en voldoening met zich mee. ○

Zuster Rasmussen, huisvrouw en moeder, is lid van het algemeen bestuur van het jeugdwerk en van het comité lerarenopleiding van de priesterschap. In 1968 promoveerde zij aan de Brigham Young Universiteit in onderwijspsychologie. Zij woont met haar gezin in de wijk Pleasant View Second in de ring Sharon East in Provo.

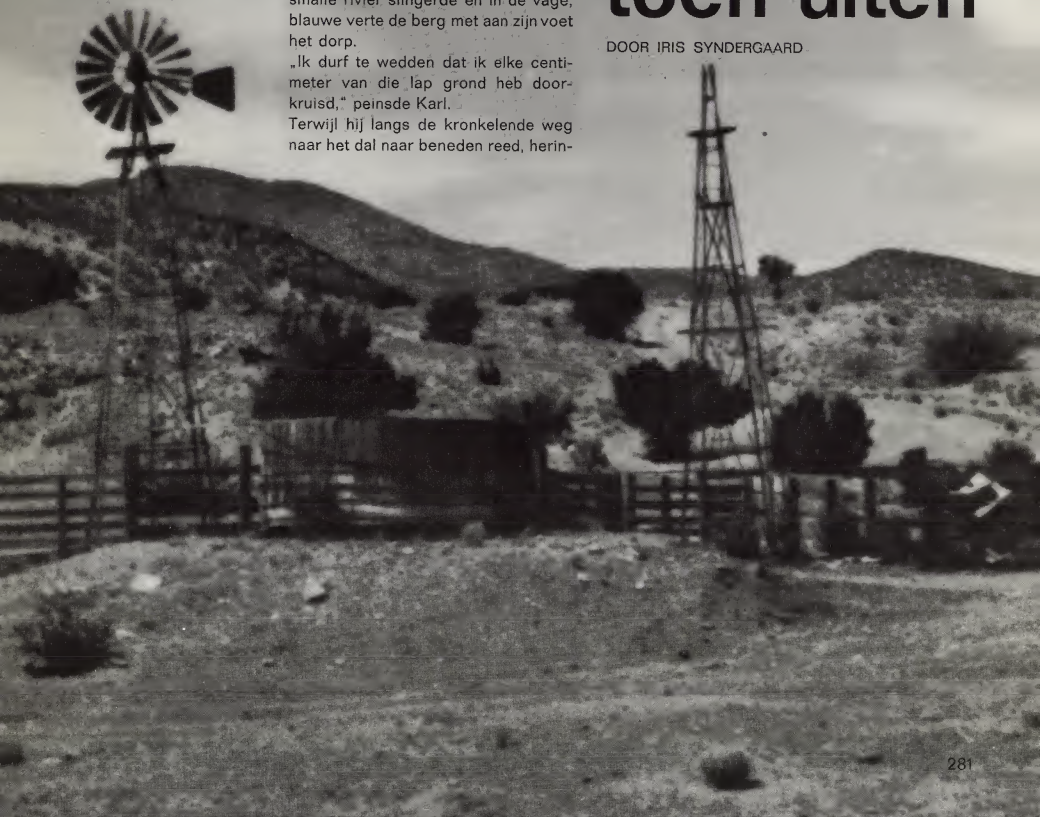
Mijn mond zal toch uiten

Honderd herinneringen flitsten Karl Easton door het hoofd toen hij het hoogste punt van de berg bereikte met zijn auto. Onder hem strekte zich een wijds dal uit waardoor zich een smalle rivier slingerde en in de vage, blauwe verte de berg met aan zijn voet het dorp.

„Ik durf te wedden dat ik elke centimeter van die lap grond heb doorgekruisd,” peinsde Karl.

Terwijl hij langs de kronkelende weg naar het dal naar beneden reed, herin-

DOOR IRIS SYNDERGAARD

nerde Karl zich hoe teleurgesteld hij was toen hij zijn zendingsoproep ontving en vernam dat hij twee jaar lang in New Mexico moest werken, niet zo ver van de streek waar hij de eerste negentien jaar van zijn leven had doorgebracht.

Hij was toen vreselijk teleurgesteld. Vol verwachting uitkijkend naar die oproep had hij gedroomd van prachtige verre landen ten zuiden van de evenaar; hij had gedacht aan veel landen in Europa waar zijn voorouders vandaan waren gekomen; hij zag zichzelf toen al op reis door exotische landen in Zuid-Amerika. Maar nee, hij moest naar een staat die vlakbij was! Karl probeerde zijn roeping met blijdschap in zijn hart te verwelkomen, maar hij accepteerde haar niet ten volle, totdat hij een getuigenisvergadering bijwoonde waar ruim driehonderd zendingen en zusters een geliefde lofzang zongen. Karl herinnerde zich nog hoe de woorden van het eerste couplet rechtstreeks tot hem gericht leken te zijn.

„Het moog' niet zijn naar het hooggeberg't of zeeën zo woest en diep, het moog' niet zijn naar 't gewoel des strijds, dat Christus tot werk mij riep.

Maar roept nu Zijn stemme, zo zacht en zoet, naar paden, mij onbekend, dan antwoord ik: Heer, houd mijn hand gevat, ik ga daar, waarheen Gij mij zendt.”

Daarna was Karl met een nederiger geest aan zijn zendingswerk begonnen. Bijna onmiddellijk merkte hij dat New Mexico nauwelijks overeenkomsten vertoonde met het hem vertrouwde land — en dat had hij niet verwacht. Ook was het gedrag van veel mensen net zo onbekend voor hem als dat van de inwoners van landen aan de andere kant van de grootste oceaan had kunnen zijn.

Bovendien keken deze mensen vreemd aan tegen Karl en de boodschap die hij bracht, en hij was ook alles behalve welkom. Hij en zijn metgezellen ontmoetten verbolgenheid en minachting. Deuren werden voor hun neus dichtgegooid of, en dat was voor deze jon-

gemannen veel moeilijker te aanvaarden, zij kwamen een volkomen gebrek een belangstelling voor henzelf en hun boodschap tegen.

De weken en maanden kropen voorbij. Zelfs niet één keer vonden Karl en zijn steeds wisselende collega's een ziel die de boodschap van het Evangelie, die zij zo dolgraag wilden overbrengen, wilde ontvangen.

Op een middag, toen Karl nog minder dan twee maanden voor de boeg had, stopte hij bij een pompstation. Terwijl de pompbediende met kwieke halen de voorruit schoonmaakte, vroeg Karl bijna verveeld: „Weet u iets over de Mormonen?”

De man, een korte, donkere baas met een brede glimlach antwoordde: „Een beetje maar.”

Karl vervolgde: „Zou u er meer over willen weten?” En de man zei vriendelijk knikkend: „Tuurlijk. Waarom niet?” Vanaf de eerste ontmoeting was Karl dol op deze vrolijke man, die Diego Sanchez heette. Diego was vrijgezel en hij woonde in een spreekwoordelijk slordig, maar schoon huis, waar hij de zendingen ontving en bereidwillig naar hun boodschap luisterde.

De kleine man lachte echter toen zij hem vertelden wat de normen waren die golden voor degenen die het Evangelie hadden aanvaard. „Zoveel zou ik niet op kunnen geven,” zei hij vaak met een achteloze zwaai van zijn hand. „Mijn pijp, mijn glaasje wijn, dat is m'n godsdienst.”

Karl dacht weer aan de lofzang die zoveel voor hem had betekend en hij dacht aan de regels waarin stond:

„Wellicht wenst Hij slechts een vriend'lijk woord, dat liefde en troost verspreidt, waardoor een zwak'ling op 't zondig pad van 't kwade wordt afgeleid.”

Met een onuitpuutlijk geduld bleef Karl naar het huis van Diego Sanchez gaan en hij wilde het niet opgeven, ondanks het feit dat Diego volhield dat hij nooit volgens de strenge normen van het Evangelie zou kunnen leven. Toen, een week voor Karl weer naar huis zou gaan, kon hij de man, die er toen al een heel andere levenswijze

op nabield, in de „wateren des doops” leiden. In twee jaar hard werken was dit zijn enige bekeering.

Door de jaren heen dacht Karl Easton vaak verdrietig terug aan zijn zendingstijd en hij had het gevoel dat hij er niets van had gemaakt; het leek zo'n hopeloze mislukking.

Nu, bijna negen jaar later, moest hij voor zijn werk door het gebied reizen waar hij die twee jaar had doorgebracht. Hij had Diego Sanchez geschreven en had per kerende post een brief waaruit liefdevolle verwachting sprak ontvangen. Diego was nu gemeentepresident en hij had gezorgd dat Karl tijdens een avondmaalsvergadering op de dag van zijn bezoek zou kunnen spreken.

Er was geen gemeente in het stadje geweest toen Karl er werkte. Maar hij kon het adres zonder moeite vinden.

Hij reed door een smalle straat waarlangs stoffige populieren stonden naar een rozig gebouw van in de zon gedroogde stenen waar auto's en enkele gammele bestelautootjes voor geparkeerd stonden.

Hij had nauwelijks het portier van zijn eigen auto dichtgeslagen of hij hoorde een verheugde kreet: „Elder! Elder Easton!” Diego Sanchez rende op hem toe.

In de loop van die negen jaar was Diego weinig veranderd. Het zwarte haar was iets dunner geworden en hij had een buikje gekregen, maar verder was de kleine man nog dezelfde uitbundige vriend die Karl zich met zo'n diepe genegenheid herinnerde.

Hij stak zijn hand uit, maar Diego negeerde die en sloeg huilende zijn beide armen om Karl heen. „Ach, Elder Easton, m'n beste vriend!” En hij klopte de langere man op zijn schouder.

Karl stevig bij zijn arm houdend en bijna huppelend van opwinding leidde Diego Karl naar een groep mensen die naast de stoep van het gebouw stond te wachten.

„Elder Easton,” sprak Diego stralend, en hij pakte de hand van een kleine knappe vrouw, „dit is Juanita, mijn vrouw. Ze is presidente van de Zustershulpvereniging. En dit . . .” en hij

trok Karl vooruit — „zijn mijn ouders, broeder en zuster Sanchez. En dit zijn neven van me, Pedro, Guy, Romero — allemaal ouderling — en Edward, diaken. Dit is mijn tante, en mijn oom, en . . .”

Overweldigd door de hartelijkheid van de begroetingen ging Karl van de een naar de ander, terwijl Diego met een gezicht dat bijna licht uitstraalde van vreugde, hen allen voorstelde als leden van de Kerk. En iedereen, begon Karl te beseffen, was een goede vriend of een familielid van Diego.

Tenslotte, nadat iedereen aan hem was voorgesteld, kon Karl vragen: „Diego, zijn al deze mensen door jou lid van de Kerk geworden?”

Diego schudde nadrukkelijk het hoofd. „O nee, Elder Easton, niet door mij, maar door u.

U was het die de boodschap van het Evangelie hier bracht. En toen ik weerstand bood was u degene die het niet wilde opgeven.” Diego drukte weer Karls arm. „Ik heb deze andere mensen de boodschap doorgegeven die u mij heeft gebracht.”

Toen hij later voor de gemeente stond en in zoveel van dankbaarheid en liefde stralende gezichten neerkeek, voelde Karl dat de tranen hem in de ogen sprongen. De zending die hij had volbracht en waarvan hij had gedacht dat die maar één bekering had opgeleverd, had tenslotte deze bijna volle kerkzaal tot gevolg.

Met ontroerde stem begon Karl deze mensen — zijn mensen — toe te spreken en hij citeerde voor hen de laatste regels van de lofzang die hij zo mooi vond:

„Ik ga daar, waarheen Gij mij zendt,
o Heer

Over bergen, op vlakten of zee.

Ik spreek dan, wat Gij mij te spreken geeft,

wat Gij wilt, zal 'k wezen, o Heer.” ○

Zuster Syndergaard heeft haar eigen rubriek in de Ogdens Standard Examiner en zij schrijft ook in de Friend. Ze is als actief lid van de Kerk werkzaam als eerste raadgeefster voor het jeugdwerk van de wijk Kaysville Third, en zij is gehuwd met Max Syndergaard.

(vervolg van blz 272)

ons oordeel, het meeste overeenkomen met beginselen van het Evangelie. Deze beginselen kan men het beste naleven in nederigheid, en geleid door gebed en vasten. Ouderling Marion D. Hanks heeft eens gezegd: „Laat nooit zaken die het belangrijkste zijn over aan de genade van minder belangrijke zaken.” Soms zijn de keuzen moeilijk, maar volgens beginselen leven is dan ook nog nooit de weg van de minste weerstand geweest.

1 Stevenson, Robert Louis — Schots romanschrijver, essayist en dichter, 1850—1894

Dr. McKay is als bijzonder hoogleraar voor de leerstoel Leiding Amerikaanse Ondernemingen van professor David L. Tandy verbonden aan de Texas Christian University. Ook is hij consultant voor diverse overheidsinstellingen in de Verenigde Staten. In de Kerk heeft hij onder meer de ambten van bisschop, zending en leraar bekleed. Sinds kort is hij superintendent van de zondagsschool van de ring Fort Worth.

(vervolg van blz 260)

eindigheid, hetgeen betekent van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Ik ben dankbaar dat de kennis van God en Zijn wetten in onze tijd is hersteld en dat wij, leden van de Kerk, weten dat Hij een Wezen met een persoonlijkheid is, en niet, zoals enkele sektariërs wel zeggen, „een verzameling wetten die als een nevel door het heelal zweeft”. Ik ben dankbaar dat wij weten dat Hij onze Vader in de hemel is, de Vader van onze geesten, en dat Hij de wetten heeft ingesteld waardoor wij vooruitgang kunnen boeken tot wij worden als Hij. En ik ben dankbaar dat wij weten dat Hij een oneindig en eeuwig Wezen is, Dat alle dingen weet en Dat alle macht heeft en Wiens vooruitgang niet alleen bestaat in het verwerven van meer kennis of macht, maar in het doen toenemen en verveelvoudigen van Zijn koninkrijken. Dit is ook wat de profeet onderwees.

Ik getuig van de waarheid van het eeuwig Evangelie. Ik weet zeker dat God in deze laatste dagen heeft gesproken, dat Hij op de aarde Zijn koninkrijk weer heeft gesticht, en dat al Zijn plannen uitgevoerd zullen worden. Ik bid dat de Heer ieder van ons zal zegenen en begunstigen als wij naar waarheid streven, vooral geestelijke waarheid.

1 Zeven lezingen die Joseph Smith hield voor de School der Profeten (tot 1921 opgenomen in de Leer en Verbonden).

Ik heb werkelijk moed gekend

DOOR JEAN HART

De hete pijn in mijn borst brandde in scherpe tegenstelling tot de koude angst die mijn hart deed verstijven. Hier lag ik in de ontzaglijke, eenzame, zwarte en eindeloze nacht, trachtend mijzelf de mogelijkheid onder ogen te doen zien dat ik aan kanker leed.

In de dagen en de vreselijke, slapeloze nachten vol pijn die volgden bemerkte ik dat mijn gedachten voortdurend bleven bij de vraag hoe het zou zijn te moeten sterven. Deze gedachte werd echter nog schrijnender door de herinnering aan een ander drama dat zich een jaar geleden had afgespeeld. Eerst nu besepte ik waarlijk de diepte en breedte van de moed die Ger had bezeten.

Ger was een grote, knappe, welgevormde jongen van zeventien jaar geweest en een goed hardloper. Toen hij vijf jaar geleden had aangekondigd dat hij had besloten een familie traditie te volgen en uit te komen in de wedloop op de 1500 meter, zonk het hart me in de schoenen. Hij was niet goed gerangschikt op de lijst van mededingers en ik kon niets anders dan een bittere teleurstelling voor hem voorzien. Die had hij in zijn leven al meer dan genoeg ondervonden, meende ik. Hij had de dingen altijd met zoveel moeite moeten doen; het zat hem altijd tegen, zodat al wat hij bereiken wilde slechts moezaam en na zware strijd werd veroverd. In plaats van het op te geven scheen hij echter nog steeds vastberadener te worden om er harder voor te werken.

Met zijn hardloperij ging het zo dat Ger in plaats van de algemeen gevolgde gewoonte om alleen tijdens het baan-sportseizoen te trainen, zich het gehele jaar door oefende. Streng ontzegde hij zichzelf elk voedsel of elke bezigheid die naar zijn mening afbreuk zou doen aan zijn conditie als hardloper. Die hele zomer bracht hij door met werken voor zijn grootvader op diens veefokkerij. Na een lange, zware werkdag in het hooiland verzorgde hij dan nog een grote moestuin die hij beslist zelf had willen aanleggen en ging daarna hele eindigen hardlopen in de naburige heuvels aan de voet van het gebergte.

Iedereen trachtte hem te overreden dat hij niet meer zoveel van zichzelf zou vergen, daar men zich zorgen maakte over de strenge tijdsindeling die hij voor zichzelf had opgesteld, maar het mocht niet baten. Hij was een perfectionist en had zich in het hoofd gezet dat hij hierdoor de kracht en het uithoudingsvermogen zou krijgen die hij bij het hardlopen zo nodig had.

Toen hij van de boerderij terugkeerde om weer naar school te gaan, zag hij er niet goed uit en scheen altijd vermoeid

te zijn. Daar hij als kind reumatische koortsen had gehad, lieten wij altijd vrij nauwkeurig op zijn hart. Om onze bezorgdheid te verlichten lieten wij zijn hartslag controleren door middel van een cardiogram en hem een algeheel medisch onderzoek ondergaan. Alle proeven wezen er echter op dat hij gezond was. Wij wisten dat hij zichzelf de hele zomer teveel had opgejaagd en veronderstelden dat het hieruit te verklaren viel dat hij er zo slecht uitzag en zich niet fit voelde.

Het veldlooptseizoen was aangebroken en Ger bleef zichzelf onbarmhartig voortdrijven. Iedere dag kwam hij na schooltijd even thuis, verkleedde zich en trok oude kleren aan. Dan ging hij een paar minuten op de keukenkachel zitten babbelen over hoe het die dag was gegaan, terwijl hij zijn zware trekkerslaarzen dichtreeg. Hij trainde dagelijks in de bergen, waarbij hij die zware rigglaarzen droeg om zijn kracht en uithoudingsvermogen te vergroten. Schertsend merkte hij op hoe heerlijk hij waarschijnlijk straks bij de wedstrijd op gymshoenen zou lopen, nadat hij zich had geoefend met die zware laarzen aan. Hij had nog een reden om in de bergen te gaan trainen; hij viel veel van de natuur en had dat verblijf in de bergen nodig om zijn ziel te verkwikken, terwijl zijn lichaam er in training was.

Die middag in oktober zag Ger er buitengewoon vermoeid uit en gewaagde van een pijnlijk gevoel in zijn linkerbovenbeen. Hij vroeg zich af hoe hij dit had kunnen kwetsen. Het was echter niet ongewoon dat hij stijve spieren had. Hardlopers hebben daar immers altijd veel last van, en ik was die klachten dus wel gewend. Wel was het voor zijn doen ongewoon dat hij zich door mij liet afraden die dag te gaan hardlopen.

Niet lang daarna werd er door zijn school een belangrijke wedloop uitgeschreven. Hoewel hij toegaf dat hij wenste dat hij zijn pijnlijke been niet tot het uiterste zou behoeven in te spannen, stond hij erop hieraan deel te nemen. Tijdens de wedstrijd begaf zijn been het volkomen en hij werd door hevige pijn gefolterd. Toen wij hem naar de dokter hadden gebracht, vertelde Ger hoe zijn been het onder het lopen had begeven. De dokter zei dat hij kon voelen dat er een spier was gescheurd en deelde hem verder mee dat het been nog wel pijnlijk zou blijven; het zou een hele poos duren voordat het genezen was en waarschijnlijk betekende dit dat Ger niet meer zou kunnen hardlopen. Hij moest nu op krukken lopen.

Zoals altijd reageerde Ger hierop met het vaste voor-

nemen een uitweg te vinden en zijn heen weer zo te versterken dat hij eens weer zou kunnen hardlopen.

De dokter had hem gezegd dat hij nog nog controle moest terugkomen. Op school trapte iemand tegen zijn kruik terwijl hij de trap afging en hij viel van alle treden af. De pijn was hevig, maar Ger was van mening dat het alleen maar een kwestie van voorzichtig-zijn was en dat hij die spier de tijd moest gunnen om zich weer te herstellen. Hij ging ditmaal dus niet meer naar de dokter. Hij staalde zijn wil om de pijn te leren verdragen, maar ging er met de dag slechter uitzien en viel aanzienlijk af. Het lijden dat uit zijn ogen sprak en zijn wegwijnend lichaam verraadden ons hoe erg zijn pijn wel was.

Toen wij tenslotte weer met hem naar de dokter gingen, kwamen wij tot de ontdekking dat die „gescheurde spier“ van Ger osteogenische sarcoma (beenmergkanker) was. Daarop werd zijn linkerbeen dichtbij de heup afgezet.

Nu werd Ger geconfronteerd met de wederopbouw van een ontredder leven en vernietigde dromen. Hoe kan men in december en zeventienjarige jongen ervan overtuigen dat er nog een bevredigend leven voor hem ligt onder dergelijke omstandigheden, een jongen, die in augustus voor het eerst met een meisje is uitgeweest en voor het eerst met haar heeft gedanst, die juist bezig was te leren autorijden, die pas zijn eerste succes op het gebied van de sport heeft gemaakt en een belangrijk mededinger is geweest voor het kampioenschap in de wedloop op de 1500 meter, maar die ten langen leste moest aanzien hoe het leven zijn loop hernam na een hartverscheurende strijd.

Daar het noodzakelijk was zijn been hoog te amputeren, hield Ger slechts een stompe van minder dan tien centimeter over, dus niet veel om er een prothese aan te kunnen bevestigen. Hij had lange benen, waardoor een moeilijk probleem ontstond in het hanteren van een kunstbeen. Het duurde een hele poos voordat hij er iets op gevonden had om achter het stuur van een auto te kunnen plaatsnemen. Toen doemde er een nieuwe moeilijkheid op. Omdat de stomp zo kort was, bleef zijn kunstbeen niet zitten als hij rechtop zat. Hij ging dus op zijn ene heup zitten, waardoor zijn ruggegraat uit zijn verband werd gerukt. De daaruit ontstane pijn maakte hem ziek. Hij was voortdurend bang dat de prothese zou loslaten als hij van huis was.

De dokters adviseerden hem om zo spoedig mogelijk weer naar school te gaan en zich onder de mensen te begeven, maar Ger was vastbesloten om niet terug te keren totdat hij goed kon lopen.

Staat iemand er ooit bij stil hoe ingewikkeld de eenvoudige gang van zaken bij het lopen is? Samen bestudeerden wij hoe iemand loopt. Ik liep de kamer door en hij volgde mij, probeerend het natuurlijke zwaaien van een been met zijn kunstbeen na te doen. Uur na uur, dag aan dag oefende hij en hield er alleen mee op uit pure uitputting.

Eindelijk brak de streefdatum aan die wij hadden vastgesteld waarop hij weer naar school zou gaan, bij het begin van het voorjaarsseizoen. Hij wist dat iedereen op hem

lette. Behalve de psychologische bezwaren kreeg hij nu te maken met nieuwe lichamelijke gevaren, zoals gloeiende vlakken en trappen in en om het schoolgebouw.

Ger voelde zich beledigd door alle pogingen om hem als een minder onafhankelijk wezen te beschouwen dan vóór de amputatie van zijn been. Hij wenste geen speciale concessies, ook al had hij die bitter hard nodig. Ik ben er zeker van dat niemand ooit zal weten hoe groot de geestelijke kwelling is die iemand in een dergelijke toestand doormaakt. Ik geloof dat de lichamelijke pijn in vergelijking hiermee slechts gering is.

Enkele dorens die hem staken waren dat hij overal waar hij ging heengereden moest worden, dat hij iedere middag bij het verlaten van de school het team van trainende hardlopers moest passeren, en dat hij nu niet langer in zijn geliefde bergen kon gaan traven.

Op zekere dag heb ik even een glimp opgevangen van de omvang van zijn teleurstelling en tevens te zien gekregen hoe volledig hij die had leren beheersen. Hij had me nl. overgehaald hem naar boven te rijden, naar de voorheen vaak door hem bezochte plaatsen in de bergen. Daar lag een dikke laag sneeuw, maar hij stond erop om zonder zijn prothese zich met behulp van zijn krukken op één been een weg te banen tegen de helling op. Hij deed me daarbij denken aan een grote, machtige vogel met gebroken vleugels, die toch nog een poging ondernam om te gaan vliegen. Ik had de helling wel op willen rennen, het uitschreeuwend: „*Waarom? O, waarom toch?*“ Maar toen Ger weer naar de auto terugkeerde, klopte hij kalm de sneeuw van zijn been af en zei: „Zullen we nu maar gaan, moeder?“ Zodra we thuiskwamen ging hij sneeuwruimen van de oprit en het trottoir.

Ger paste zich aan, evenals hij alle andere hinderpalen in zijn leven had overwonnen. Niemand had gedacht dat hij het er zo goed zou afbrengen. Hiermee nog niet tevreden, begon hij pogingen in het werk te stellen om zijn vrienden de baas te worden in het zwemmen en het worstelen. Ten tijde van zijn amputatie had men ons verteld dat zijn kanker van een bijzonder verraderlijke soort was, die in drie van de vier gevallen de longen aantast en dan dodelijk is. Toch denkt men onwillekeurig altijd nu juist die ene uitzondering te zullen zijn.

Ger was dat niet. Toen hij naar zijn driemaandelijkske doorlichtingsbeurt ging, ontdekten de dokters kanker in zijn beide longen. Van meet af aan had Ger ten volle beseft welk gevaar hem bedreigde. Nu wist hij dus dat er geen genezing mogelijk was, aangezien operatief ingrijpen hier onuitvoerbaar was en elke behandeling de kanker hogstens nog wat in bedwang kon houden, zo het al iets mocht baten.

Tot nu toe had ik hem steeds moed kunnen inspreken, maar ditmaal wist ik niets te zeggen. Het zou kwetsend zijn geweest voor zijn eerlijkheid en rondborstigheid te zeggen dat er nog hoop was, terwijl wij allebeide wisten dat die er niet meer was. Een verachtelijke troosteloosheid kwam in mij op. Tijdens de rit van de dokter naar huis zei

Ger niet veel. Toen we thuiskwamen was Gers beste vriend daar bezig zijn kleine broertje te helpen een vlieger op te laten in de maats wind. Op dit moment was het broertje die sport juist beu geworden en weggelopen. Hij had de vlieger laten liggen. Ger wilde alles altijd graag keurig in orde hebben en dus raapte hij de vlieger op, vierde het touw en de vlieger begon te stijgen. Al gauw liet hij nog meer vliegertouw halen. Al hoger en hoger steeg de vlieger. Nogmaals liet hij een nieuwe kluwen touw halen. De vlieger was nu alleen nog maar een stipje in de lucht, en wij waren allemaal ademloos van verbazing omdat hij zo duizelingwekkend hoog stond. Toen wendde Ger zich tot mij en zei: „Een nieuw hoogterecord, moeder.“ Ik wist toen dat hij het niet alleen maar over die vlieger had.

Het daarop volgende weekend heerste er die volstrekt gedrukte stemming in huis. Toen 's zondagsavonds de andere gezinsleden naar bed waren en Ger, zijn vader en ik

Vrijdag, 1 juli 1971 arriveerde in Nederland de nieuwe president van de Nederlandse zending, Max L. Pinegar, met vrouw en kinderen.

Op een speciale receptie in de kapel te Utrecht werden president en zuster Pinegar welkom geheten, terwijl er van president en zuster Dalebout afscheid werd genomen, waarbij hun veel succes en geluk werd toegewenst voor de toekomst.

Broeder Pinegar zal broeder De Jager als eerste raadgever en broeder Van Zoeren als tweede raadgever behouden, terwijl broeder Heijdemann als secretaris en broeder Tuffin als financieel secretaris van de Nederlandse zending zal fungeren.

alleen bij elkaar zaten, liepen onze zwakke pogingen om opgewekt te praten tenslotte vast in een sprakeloos verdriet en diepe neerslachtigheid. Eindelijk zei Ger: „Zo kan ik toch niet blijven doorgaan. Ik moet plannen blijven maken om verder te leven. Er is altijd nog tijd om te sterven, maar niet om te leven.“

Ger bleef dus „plannen maken om verder te leven.“ Hij had een oefening ingesteld voor het geleidelijk herstel van zijn spierkracht. Tot het laatste toe oefende hij, hoe zwakjes ook, zijn ene been en zijn armen.

In tegenstelling tot hem, werd mij gratie verleend en bleek de pijn in mijn borst door emoties veroorzaakt te zijn. Intussen werd ik hierdoor echter tot het besef gebracht van de ware moed die Ger had getoond. Dit was niet de door angst opgewekte moed van oorlogshelden; het was veeleer een kalme, berekende, pure moed.

Ja, ik heb gezien wat moed is. Dat heb ik aan Ger gezien, die geen spier van zijn gezicht vertrok toen ik hem, een voortreffelijk hardloper, vertelde dat hij zijn been zou moeten verliezen. Ik zag het toen hij uitdagend met zijn ene been een berg beklom, tot aan zijn heupen in de sneeuw wegzakkend. Ik zag het in zijn gezicht, dat weer rustig stond toen de dokter hem meedeelde dat hij nog maar enkele maanden te leven had voordat hij aan longkanker zou sterven. Ik zag het aan hem toen hij daarna thuiskwam en in het aangezicht van de dood een vlieger opliet tot werkelijke en symbolische nieuwe hoogten.

Ik heb moed gezien, toen Ger waardig en voornam naar zijn laatste ogenblik toeleefde in honderden aardse woorden en manieren, onverschrokken de verschrikkelijke pijn en angst trotserend waarvan ik nu weet dat hij ze heeft moeten verdragen.

Het laatste stukje voor zijn dagboek heeft hij me als volgt gedictieerd, en dit is zijn eigen getuigenis:

„Het leven is goed voor me geweest. Hoewel ik vele teurstellingen heb ondervonden, heb ik ook vele, vele voldoeningen gesmaakt. Een van de ergste kwellingen die ik kan bedenken is die van de geest . . . nl. de eentonigheid van op één en dezelfde plaats te moeten blijven. Op zaterdag 1 augustus werd mijn ziel tot het uiterste getergd. Het was toen uitermate moeilijk voor mij om adem te halen en telkens als ik het probeerde had ik pijn. Nu is er een vredig gevoel over me gekomen en ik voel me alsof het elke avond zondagavond is. (Zondagavond was een bijzondere gezinsavond voor ons.) Mijn gebeden zijn vele malen verhoord en ik ben de Heer dankbaar voor Zijn vele zegeningen. Op de een of andere manier schijnen de louter lichamelijke sporten, die ik voorheen zo hoog aansloeg, in het niet te verzinken in vergelijking met de taken die ik nu spoedig ter hand zal nemen. Ik zeg de lezer waarvel en wens hem de zegeningen des Heren toe. Ik heb geen gevoel van bitterheid en generlei haatgevoelens, want in mijn hart weet ik dat dit Gods wil is. Ik weet zeker dat de Heer waarlijk leeft. Ik weet ook dat wij door Zijn geboden te gehoorzamen op aarde gelukkig kunnen zijn.“

Ja, ik heb werkelijk moed gekend.

Vraag: Wij zijn het aan onze hemelse Vader en aan onze Kerk verschuldigd het Evangelie te onderwijzen aan onze medemensen. Met name onze jeugd is geroepen om zending te worden. Waaruit bestaat je verplichting om je op een zending voor te bereiden?

De jeugd geeft gehoor aan de oproep

DOOR DAVID WAKELING

Antwoord: Waar zou je eigenlijk aan toe zijn in deze tijd als niemand je het Evangelie had geleerd of als het je voorouders niet was bijgebracht? Hoe verloren zouden wij allemaal staan, als wij eens plotseling werden ontdaan van de wetenschap dat God leeft, dat Hij onze gebeden hoort en verhoort, dat wij door de doop door onderdompeling door hen die het gezag dragen en door het onderhouden van alle geboden van Christus, onze zaligheid en verhoging kunnen verwerven en eenmaal weer bij onze Vader in de hemel zullen wonen.

Julie weet allemaal wel hoe hongeregig je wordt wanneer je alleen maar twee maaltijden overslaat en hoe vreselijk veel honger je krijgt als je vast gedurende drie of meer maaltijden. Zo is het nu gesteld met de mensen buiten de Kerk, die in duisternis zitten. Ze hongeren zozeer naar de waarheid en de kennis van God. Ze zitten vol verlangen te wachten tot iemand hun die komt brengen.

De waardigste levensroeping is die waarin een mens het best zijn medemensen kan dienen, nl. door ernaar te streven het leven van anderen beter en gelukkiger te maken.

... Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." (Mt. 25:40.) Geen andere groep mensen in de hele wereld heeft een betere gelegenheid gekregen om werkzaam te zijn in de edelste levensroeping dan de ouderlingen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hun leven is toegewijd aan het tot stand brengen van zaligheid en vrede, naarmate zij zich persoonlijk daarvoor inspannen; hun talenten en middelen wijden zij aan de taak van deze wereld een betere en mooiere woonplaats voor de mensen te maken. De doelstelling van onze Kerk is de mensen de volmaakte wetten en bepalingen van het Evangelie te leren naleven, en hen voor te bereiden op een leven in Gods tegenwoordigheid in het celestiale koninkrijk. Dit alles kunnen ze alleen doen door het Evangelie van Jezus Christus te aanvaarden.

Ten einde op zending te kunnen gaan, moeten wij eerst jaren besteden aan de voorbereiding hierop door te bid-

den, een rein, rechtvaardig leven te leiden en het Evangelie te bestuderen. Dit is bepaald geen gemakkelijke taak, terwijl tegenwoordig het zedelijk peil van de wereld zo diep gezonken is, en terwijl roken en drinken blijkbaar de grote voorwaarden zijn voor gezellige omgang met anderen. In onze Kerk geldt slechts één enkele zedelijke maatstaf, en die is zowel op mannen als op vrouwen van toepassing. De normen van de Kerk zijn goed, zelfs goddelijk, en dragen bij tot eerbare mannelijkheid en deugdzame vrouwelijkheid, gelukkige gezinnen en tot het voortbestaan van ons volk. Het is onze plicht ons voor te bereiden om de Kerk waardig te kunnen vertegenwoordigen, ervoor zorg te dragen dat wij voldoende volwassen zijn en bovenal een goed karakter hebben. Wij dienen onszelf ook lichamenlijk voor te bereiden. Zendingswerk is inspannend; de verandering van klimaat geeft in het begin vaak moeilijkheden. Dikwijls treedt heimwee en ontmoediging op. Tenzij wij lichamenlijk zijn voorbereid, zullen wij onder de spanning bezwijken.

Iedere ouderling is verplicht een heer in christelijke zin te zijn. Een heer is iemand die niets te verbergen heeft, die voor niemand schuld bewust zijn blik hoeft neer te slaan. Hij is trouw — trouw aan waarheid en deugd, aan het woord van wijsheid; eerlijk tegenover zichzelf en in zijn beoordeling van anderen, trouw aan zijn woord evenals aan de wetten, en evenzeer trouw aan God als aan de mensen. Een ouderling die uitgaat om de wereld te kerstenen behoort zo'n man te zijn.

Wij zijn verplicht ons erop voor te bereiden God te dienen met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte, opdat wij ten laatsten dage onberispelijk voor God mogen staan. (Zie L. & V. 4:2.)

„Zie, het veld is alreeds wit om te oogsten; laat daarom een ieder die wenst te maaien, zijn sikkel met alle macht inslaan en maaien zolang het dag is . . .

„Ja, wie ook zijn sikkel wil inslaan en maaien, is door God geroepen." (L. & V. 11:3-4.)

